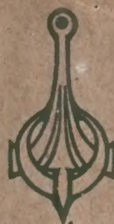
From Ella H...
July 2012

Lännen Joulu

Suomalais-Luterilainen Kustannusliike

Astoria, Oregon, December, 1927

JOULUAATTONA.

Kirjoittanut

MARTHA WALTARI.

Niin monen kuulen kolkutuksen
mä aattoiltana ovellain.
Ja avatessani kiirein uksen
nään pimeätä ja kylmää vain.

On monet käynehet ovellani
ja menneet — muisto on jäänyt vain.
He käydessänsä lahjan pani,
sen ystävyydeksi tarkottain.

Ja katsellesani esineitä
ja joulukortteja lauseineen,
mä sydämessäni siunaan heitä,
jotk' joulu johtavi rakkauteen.

Näin haihtuu luulo ja epäilykset,
ja rakas suhde on ennallaan.
Sai taasen yhtehen ystävykset
pien' joululahja ja kortti vaan.

ın
ınne
ıutta!
lla
'a
ıala
ısten
on itse
onnellisia,
ja apuna.
, vaatimatto-
oman Vapah-
an Herran, jolle
a ja maan päällä,
lepäävänä. — Sinä
ı on aina silmiesi edes-
ıa Siionista, tule aatosten
kivuoteen ääreen tänne tal-
silla ota tämä Jeesus-lapsi
ıvin teit, kun tänne tulit mi-
ı. Sinua tarvitsen. Minä olen
ıä olet tullut minuakin rikkaaksi
ıä olen murheellinen, mutta Sinä
ıllekin iloa tuomaan. Kiitos, että
Tällainen kiitos, joskin heikkona
, täytti varmaankin hurskaan Joo-
ırskaan, hiljaisen Marian sydämen,

Astorian näkötorni.

JOULUSAARNANI LÄNNEN KANSALLE

Teksti Luuk. 2: 1—20.

Varhain, ennen päivän sarastusta, mennään tänäkin vuonna kauniisti valaistuihin joulukirkkoihin. Tietäähän toki jokainen, miksi tänäkin jouluna näin varahin liikkeellä ollaan, miksi pukeudutaan juhlapukuihin, miksi riennetään jouluvaloin valaistuihin kirkkoihin. Tietäähän toki jokainen, että tänään, vuosisatoja sitten, on tapahtunut tapaus, joka on tuonut enemmän iloa maailmaan kuin mikään muu, enemmän rauhan ja rakkauden toteutumista maailmaan kuin mikään muu — enemmän siunausta maailmaan, kuin mikään muu. Tietäähän jokainen, että tänään on pimeydessä ja kuoleman varjon maassa vaeltavalle ihmiskunnalle koittanut "suuri valkeus", joka pimeässä vaeltavan ihmiskunnan ylitse nyt kirkkaasti paistaa, että tänään on syntynyt ihmiskunnalle Vapahtaja, Jeesus Kristus. Jotta tämä suuri asia, suuri tapaus, nyt pääsisi sydämiimme, valtaisi ne ei vain hetkellisesti vaan pysyväisesti, niin pankaamme pois nyt sydämistämme kaikki maailmalliset turhuudet ja lihalliset ilot ja rukouksen hengessä katselkaamme ja tutkikaamme jouluevankeliumin tapauksia, jotta Joulun siunaus Jumalan rakkauden näkemyksen kautta pääsisi sydämiimme.

"Ja tapahtui niinä päivinä, että keisari Augustukselta lähti käsky, että koko maailma oli verolle pantava... Ja kaikki menivät panettamaan itsensä verolle, kukin omaan kaupunkiinsa" (Luuk. 2: 1, 3). Näin luetaan tutkimuksemme aiheeksi otetun jouluevankeliumin alussa. Nämä sanat vievät meidät Roomaan, pakanallisen valtakunnan komeaan pääkaupunkiin. Miksi juuri sinne Näkemään sitä ihmeellistä asiaa, että pakanainkin täytyy olla Jumalan käskyläisiä ja Jumalan suurten tekojen edistäjiä silloin, kuin Jumala niin tahtoo. Keisari Augustus, tuo ylpeyden personifikatsiooni, jota sittemmin keisarikultin aikana jumalanakin palvottiin, oli antanut käskyn, **"että koko maailma oli verolle pantava"**: Kun "valtikka oli otettu pois juudaalta" ja kun Juuda kuului Rooman vallan alle, niin tämä käsky koski myös Juudaan valtakuntaakin. Tällä tavalla tulivat Joosef ja Mariakin pakotetuksi menemään Nasaretin kaupungista **"omaan kaupunkiinsa"**, sukunsa pääkaupunkiin Betlehemiin, verolle itsensä kirjottamaan, jolloka pitkälle matkalle he varmaankaan jo Mariankaan tähden eivät olisi juuri siihen aikaan lähteneet. Mutta keisarin käsky pakoitti. Ja keisaria johti tähän tekoon taas Jumalan kaikkia johtava käsi. Sillä ennustuksen tuli toteutua, ja Messiaan syntyä Betlehemissä. Katso, murheellinen ja epäilevä sielu, tässä Jumalan johtoa, voimaa ja suuruutta! Kaikki maailman kansat, pakanatkin, pannaan palvelemaan Jumalan asiaa, kun niin tarvitaan ja myös Jumalan omia. Miksikä olisitkaan sitten murheellinen? Jumalalla on paljon palvelijoita Sinullekin. Suruttomainkin pitää toisinaan Herran asiaa ja hänen omiaan palvella.

Nyt sanotaan taas tässä jouluevankeliumissamme: **"Niin Joosef lähti Galileasta, Nasaretin kaupungista, ylös Juudeaan, Daavidin kaupunkiin, jonka nimi oli Betlehem, hän kun oli Daavidin huonetta ja sukua, panettamaan itsensä verolle, Marian, kihlattunsa kanssa, joka oli raskaana. Niin tapahtui heidän siellä ollessaan, että Marian synnyttämisen aika tuli. Ja hän synnytti pojan, esikoisensa, ja kapaloitsi hänet ja pani hänet seimeen, koska heille ei ollut sijaa majatalossa".** (Luuk. 2: 4—7). Nämä sanat vievät meitä suuren maailmankaupungin, Rooman, humusta hiljaiseen maalaiskaupunkiin Betlehemiin. Sinne ovat saapuneet nyt nuo hurskaat ihmiset, Joosef ja Maria. Tungosta kun on kaupungissa ja köyhiä kun ovat, ovat he saaneet asuntonsa vain tallissa, juhtain majassa. Lukija, tule tänne talliin! Älä ylönkatso majatalon halpuutta! Täällä näet Joosefin ja Marian, ihmiset, joilla ei ole tämän maailman rikkauksia, mutta joilla itse asiassa on enemmän rikkauksia, itse Jumala rikkautena, joilla ei ole suurten perhetapausten varalle ihmisiä apuna, mutta joilla on itse Jumala apuna. Siksi ovatkin he niin onnellisia, Jumala kun on heillä rikkautena ja apuna. Täällä näet myös pienoisen lapsen, vaatimattoman kapaloissaan lepäävän, näet oman Vapahtajasi, oman Jeesuksesi, kunnian Herran, jolle kuuluu kaikki valta taivaissa ja maan päällä, joskin kohta olkivuoteella lepäävänä. — Sinä kiusattu, jolle huonoutesi on aina silmiesi edessä ja joka ikävöit apua Siionista, tule aatosten maailmassa tämän olkivuoteen ääreen tänne talliin, uskon käsivarsilla ota tämä Jeesus-lapsi syliisi ja sano: "Hyvin teit, kun tänne tulit minuakin auttamaan. Sinua tarvitsen. Minä olen köyhä, mutta Sinä olet tullut minuakin rikkaaksi tekemään. Minä olen murheellinen, mutta Sinä olet tullut minullekin iloa tuomaan. Kiitos, että tulit tänne!" Tällainen kiitos, joskin heikkona ja hämäränä, täytti varmaankin hurskaan Joosefin ja hurskaan, hiljaisen Marian sydämen,

sillä he tiesivät, että hellekin oli syntynyt vapahtaja. (vrt. Luuk. 1: 26—38).

Eikö sitten muut tietäneet, että maailmalle oli Vapahtaja syntynyt? Taivaassa kyllä tiedettiin. Sinnepä nyt siirtyvätkin ajatuksemme. Kun Jumala oli lähettänyt **"ajan täyttyessä"** Poikansa maailmaan, kun **"sana oli tullut lihaksi"**, niin taivaassa tämä kyllä tiedettiin. Siitä siellä iloittiinkin. Siitä siellä Jumalan kunniaksi kiitosvirsiä veisattiin. Vieläpä osa enkeleistä tuli maan päällekin Jumalalle senjohdosta kunniaa veisaamaan, veisaamalla virttä: **"Kunnia olkoon Jumalalle korkeudessa, ja maassa rauha ihmisten kesken, joihin hänellä on mielisuosio!"** (Luuk. 2: 14). Enkelit veisaavat siis Jumalalle kunniaa, kun Vapahtaja maailmalle oli syntynyt. Ja kuitenkin tämä asia koskee paljon läheisemmin meitä, kadotuksenalaisia ihmislapsia, kuin enkeleitä. Mutta veisaammeko me ihmislapset kunniaa Jumalalle? Ylistämmekö me Jumalaa siitä, että Jeesus on meille Vapahtajaksi tullut? Eikö monet tänäkin jouluna veisaa virsiään perkeleelle? Tai eikö monet ylistele omaisiaan, ystäviään, joilta ovat niin paljon lahjoja saaneet? Tai eikö monet ylistele vielä päällepäätteeksi itseäänkin, kun ovat olleet niin jalosydämisiä ja antaneet niin paljon lahjoja ystävilleen tai joihinkin hyviin tarkotuksiin, joihin kyllä totisesti kristittyjen antaa tuleekin? Mutta onko siinä sitten mitään itsensä ylistelemistä, jos lahjotuksia voi tehdä? Eipä totisesti olekaan. Herralta siihenkin mahdollisuudet tulivat. Jumalan tulisi aina ylistyksemme saada. **"Kunnia siis Jumalalle"! "Ja maassa rauha"**. Maassa oli ollut rauhattomuutta synnin takia. Jeesus tuli ottamaan pois synnin. Siten tuli rauhakin maan päälle. Enkelit olivat surulla katselleet maan päällä vallitsevaa rauhattomuutta. Nyt he iloitsivat, että rauhattomuuden poisottaja oli syntynyt maan päälle. Riemuhuutoon he yhtyivät. Emmekö sitten me, ihmislapset, tekisi sitä? **"Joihin** (ihmisiin) **hänellä on mielisuosio"**. Jumalalla olisi ollut syytä hyljätä meidät synnin takia. Mutta rakkaudessaan hän ei sitä tehnyt, vaan lähetti oman poikansa tänne **"tekemään tyhjäksi perkeleen teot"**, synnin, kuoleman ja helvetin voiman. Eikö siis meillä ole syytä kiittää ja ylistää tästä rakasta Isäämme ja veisata tänäkin jouluna ylistysvirsiä hänen pyhälle nimelleen, sillä hän on rakkaudessaan suuria meitä kohtaan tehnyt lähettämällä meille **Vapahtajan**.

Taivaassa tiedettiin maailman Vapahtajan syntymisestä ja iloittiin. Eikö sitten maan päällä tiedetty? Eikö sitten muut kuin Joosef ja Maria sitä tienneet? Kyllä jotkut muutkin. Betlehemin kedolla oli yöllä laumojansa paimentamassa muutamia köyhiä paimenia. Yön pimeys heitä siellä ympäröi. Mutta Herra toi heille yöhönsä valon. Siellä yön pimeydessä taivaan enkeli Herran käskystä ilmestyi heille ja sanoi: **"Älkää peljätkö, sillä, katso, minä ilmoitan teille suuren ilon, joka on tuleva kaikelle kansalle: teille on tänään Daavidin kaupungissa syntynyt Vapahtaja, joka on Kristus, Herra'** (Luuk. 2: 10—11). Näin nyt Jumala piti huolta siitäkin, että maan päällekin tuotiin tieto Jeesuksen syntymästä sitä tietoa haluaville. Ja miksikä sitten köyhille paimenille? Miksi ei Jeerusalemin rikkaille? Koska heillä oli maallisissa tavaroissaan kylliksi hyvää, niin eivät he kaivanneet Jeesusta. Ja Jumala ei taas anna hengellisiä lahjojaan niille, jotka niistä eivät välitä. Monella köyhälläkin on maallisissa kylliksi, niitä vaan ajatellaan, niitä vain kerätään, mikäli voidaan. Sellaiset köyhät eivät kaipaa Jeesusta tänäkään päivänä. On myös rikkaita, joille paljon maallisia on uskottu, mutta jotka aina tuntevat, että he kaipaavat enemmän, kaipaavat Jeesusta, hänen rauhaansa ja iloansa. Tällaisille kaipaaville, olkoot he sitten köyhiä tai rikkaita, annetaan iloa Jeesuksesta. Jumalan käskystä heille tänäkin jouluna sanotaan: "Älkää peljätkö, minä ilmoitan teille suuren ilon, teille on syntynyt Vapahtaja".

Mitä se tämä sanoma: "Teille on syntynyt Vapahtaja", sitten vaikutti paimenissa? He tahtoivat luonnollisesti lähemmin tutustua tähän Vapahtajaansa. Siksi se sanoivatkin: **"Menkäämme Betlehemiin katsomaan sitä, mikä on tapahtunut ja minkä Herra meille ilmoitti"**. (Luuk. 2: 15). Jos mekin olemme ottaneet uskossa vastaan sanoman: "Teille on syntynyt Vapahtaja", niin mekin tahdomme myös lähteä tutustumaan lähemmin tähän Vapahtajaamme. Jumalan sanan kuulo ja lukeminen tulevat silloin meille kalliiksi. Pitkät matkatkaan tai pahat säätkään eivät silloin voi meitä kirkkomatkoiltammekaan estää. Sillä tiedämme, että sana on se seimi, jossa me Jeesustamme saamme katsella ja häneen lähemmin tutustua. Jos olet uskomassa, että sinullekin on Vapahtaja syntynyt, niin viihdytpä silloin mielellään sanan ääressä.

Paimenista sanotaan: **"Ilmoittivat he sen sanan, joka heille oli puhuttu tästä lapsesta"**. (Luuk. 2: 17). Tämän sanoman kuuleminen: "Teille on syntynyt Vapahtaja", vaikutti siis lähetysmieltäkin heissä. Herran suurta rakkautta ja suuria tekoja ei saattanut salata. Sydämen kyllyydestä puhui paimenten suu. Niin se on nytkin. Joka joulusanoman on uskossa kuullut ja sen omalle kohdalleen omistanut, se ei voi

sitä salata, vaan lähetysrakkaudessa kantaa hän sitä sanomaa muillekin.

Paimenet saivat vielä uuden kielenkin. Surukertomuksia he olivat varmaan kedolla yön pimeydesssä toinen toisilleen kertoneet. Ehkäpä siellä suruvirsiäkin murheissansa veisanneet. Nyt heidän kielensä muuttui. Puheet tulivat uusiksi. Sydämet kevyiksi, mielet kirkkaiksi ja virsiensä säveleet ylistäviksi, kiittäviksi. **"Ja paimenet palasivat kiittäen ja ylistäen Jumalaa kaikesta, minkä olivat kuulleet ja nähneet".** (Luuk. 2: 20). He yhtyivät enkelten virteen: **"Kunnia olkoon Jumalalle korkeuksissa".** Jumalalle siis kunnia! Se se on sen uuden virrenkin pohjasävel, jota pyhät enkelit taivaassa veisaavat, sillä heidän virsiensä säveleenä on tämä: **"Amen! Ylistys ja kirkkaus ja viisaus ja kiitos ja kunnia ja voima ja väkevyys Jumalallemme iankaikkisesti, amen!"** (Joh. Ilm. 7: 12).

Yhdymmekö me kaikki virsiämme Jumalan kunniaksi tänä jouluna virittämään? Eivät kaikki yhdy. Mutta yhdy kuitenkin sinä, lukijani, kansalaiseni, Jumalan kiitokseen ja näin, Jumalaa kiittäen, vietä sinä jouluasi! Sillä Jumala on meille todella suuria tehnyt. Me olemme saaneet **"Vapahtajan, joka on Kristus, Herra".** (Luuk. 2: 11).

Näillä joulutervehdyksillä tahdon nyt tervehtää avaran Lännen usein muistossani olevaa kristikansaa ja toivottaa sille Jeesuksen Kristuksen yhä lisääntyvän tuntemisen kautta iloista ja rauhaisaa joulua.

Waukeganissa, Ill., joulujuhlien edellä v. 1927.

A. RAUTALAHTI.

JOULUTERVEHDYS

Tuo vuosittain uusiutuva ja aina tervetullut juhla on taas ovellamme. Jos mikään juhla vuoden varrella on odotettu ja tervetullut, niin on se juuri joulujuhla. Oli ihminen missä ikäkaudessa hyvänsä, oli hän lapsi, nuori, täysiikäinen tai vanhus harmaahapsinen, on joulujuhla kokemuksissamme erikoisemmin ilon, ihanien muistojen ja jalojen toiveitten suuri juhla. Sellaisena saamme vastaan ottaa tälläkin kertaa kalliin joulujuhlamme.

Ihmiselämä kaikkialla maailmassa nykyään on sangen jännittävää. Ulkonainen, aineellinen elämä on tavattoman kiireen touhun ja jännityksen valtaamana jokaisen yksityisenkin kohdalla. Henkinen viljelys, sisäisen ihmisen korkeammat harrastukset ovat vaarassa aivan kuin hukkua arkielämän kiireisiin ja puuhiin. Sielun sisäinen tyyneys, lepo ja rauha häiriytyy, sielu on vaarassa surkastua ja sulkeutua kokonaan korkeammille elämän voimille. Niin helposti kiintyy ihmismieli aineellisuuteen ja ajallisen elämän touhuihin, että ennenkuin huomataankaan, korkeampi elämänkatsomus on jäänyt syrjäytettyyn asemaan. Pian joudutaan kokonaan aineellisuuden orjiksi.

Kaivataan vapautusta tällaisesta jännityksestä, vaihtelua ja virkistystä, jossa sielu saa avautua erikoisemmin sellaiselle, mikä kohottaa ihmishenkeä ylöspäin puhtaampaan ja raittiimpaan ilmapiiriin, erikoisemmin sellaisille, mikä vuotaa tuolta ylhäältä korkeimmasta elämänlähteesaä, elävän Jumalan armoistuimen juuresta. Jumalkaipuu ihmissydämessä on kaikkein syvin. Sen tulee päästä vapauteen ja oikeuksiinsa ennenkuin asiat ihmiselämässä on niinkuin niitten tulee olla.

Joulujuhla tuo sanomatonta virkistystä ja vaihtelua arkielämäämme. Se aivan kuin vastustamattomalla voimalla pysäyttää ihmisen ja kohottaa mielen tavalla tai toisella yläpuolelle arkielämää, ajattelemaan jotain parempaa. Jäykimmästäkin rinnasta kohoaa tunteita, jotka ilmenevät osaaottavaisuudessa kärsiviä, kovaosaisia ja apuatarvitsevia ihmisiä kohtaan. Kasvoista loistaa hyväntahdon ilmaisu, puheen sävyssä on jotain arkielämästä poikkeavaa sointua, käsi ja jalka ovat valmiina palvelusta toimittamaan. Sieltä sielun sisimmästä, sydämen syvistä piiloista, on tullut esille kaunista ja jaloa, joka on voinut olla kätkössä koko pitkän vuoden.

Tällaista saa joulujuhla aikaan jo tuollaisena muodollisena ja ulkonaisena juhlana. Mutta vielä paljon enemmän voi joulujuhla vaikuttaa ja antaa ihmiselle. Joulujuhlan parhaat antimet eivät siinä olekaan vielä näkösälle päässeet. Paras on vielä kätkössä. Vasta silloin kun joulusanoma, tuo ihmeellinen ilon ja rauhan sanoma, on saanut löytää vastakaikua sydämessä, kun Jeesus Kristus pelastajana, sovinnon ja rauhan tuojana on saanut sijaa sielussa, niin silloin joulu tuntuu todella juhlista jaloimmalta. Ilo valtaa sielun, kun saa katsella ja kokea Jumalan rakkauden ihmeellisiä tekoja. Sillä suurinta ihmiselämässä on sittenkin se että sielu on löytänyt rauhan ja sovinnon Jumalan kanssa. Siinä on se sisältö ja pohja, jota ihminen etsii turhaan muualta elämälleen. Joulusanoma sisältää tällaisen sanomattoman siunauksen. Tästä se

vuotaa siunaus ja voima arkielämäänkin. Saamme tuntea jouluiloa ja joulurauhaa muulloinkin kuin joulujuhlana.

Vieraillessani parhaillaan täällä länsirannikolla tuntuu niin kovin hyvältä ajatella, että täälläkin jumalansanaa rakastavat kansalaisemme saavat kokoontua joulusanoman ympärille kodeissaan ja kirkoissaan niinkuin veljemme ja sisaremme idässäkin päin. Tämä on todella suurta, että näin saamme tehdä. Valmistautukaamme edeltäpäin rukouksen hengessä juhlaa varten, että voisimme saada mahdollisimman runsaan siunauksen joulumme vietosta.

Kun sytytätte joulukynttilänne täällä länsirannikolla ja kun joulukellot kaikuvat korvissanne, niin allamerkinnyt on jo mahdollisesti kotonaan Michiganissa. Mutta ajatukseni varmasti askartelevat vielä siitä huolimatta luonanne. Niin läheisesti on sydämeni kiintynyt veljiin ja sisariin lännellä tämänkin vierailuni kautta. Monta siunattua hetkeä olemme saaneet yhdessä viettää Jumalan sanan ääressä. Herra on ollut kanssamme ja on siunannut meitä.

Sydämellinen joulutervehdys lännen seurakunnille opettajineen kuin myöskin muille veljille ja sisarille kautta maan. Jumala itse antakoon meille siunatun joulujuhlan.

Astoriassa, Ore., marrask. 30 p. 1927.

A. HAAPANEN.

HEARRAN KYNTTILÄ ON IHMISEN HENKI

San. 20: 27.

Kynttilän me jokainen tiedämme, minkälainen esine se on. Siinä on vain kaksi osaa: sydän ja vaha. Se on keksitty vuosituhansia sitten, eikä se ole muotoansa muutellut, kuten monet muut esineet sen ajan sisällä.

Kukapa tiennee vaikka kynttilää olisi käytetty jo Abelin ajasta alkaen, sillä kun uhrieläimiä teurastettiin ja niistä valuva rasva iloisesti paloi alttarin juurella, erittäinkin silloin kun sattui rasvan eli vahan sekaan tipahtelemaan rihman pätkiä tai muita rikkoja. Siinäkös olisi kynttilän keksintö, ja sittemmin ruvettiin valamaan sydämen ympärille, kastaen vahassa sydäntä niin usein kuin tarve vaati. Kynttilä tietenkin sinänsä ei vielä täytä tarkotustaan. Siihen tarvitaan tuli, ja silloin se pöydällä huonetta ja huoneessa olijoita valaisee.

Herran kynttilä on ihmisen henki. Jumala on valkeus, eikä hänessä ole yhtään pimeyttä. Kun Jumala loi, teki ihmisen maan tomusta, niin hän puhalsi ihmisen sieramiin elävän hengen ja niin tuli ihminen eläväksi sieluksi. Jumalan henki on siis jokaisessa ihmisessä Herran kynttilä.

Puhdasta ja kirkasta oli se valo, hengen ihmisen kynttilässä ennen syntiinlankeemista. Mutta heti lankeemisen tapahduttua valo Herran kynttilässä himmeni, minkä hän oli puhaltanut palamaan ihmissydämessä.

Niinpä kun Herra nykyäänkin katselee suuressa luodussa salissansa kynttilöitään, nim. jokaista ihmistästa, niin hän huomaa niissä monen värisiä valoja. Alkuperäinen puhtaus, kirkkaus on menetetty. Kuitenkin kaikitenki on vielä Herran silmällä katsottuna hengen kynttilöitä, jotka tuikkivat siellä ja täällä. Ja suitsevaa kynttilänsydäntä hän ei sammuta, vaan tahtoo vieläkin siihen puhaltaa itsestään kirkkainta ja kauneinta jumalallista valoaan.

Herra ei tunne vieraita värejä valoineen omakseen. Hän ainoastaan hyväksyy sen mikä on saanut hänestä itsestään syttyä. Jeesus sanoo: "Minä olen tullut tulta sytyttämään" (hengen kynttilöitä). Millä valolla? Juuri omallaan, sillä hän myöskin sanoo: "Minä olen maailman valo, joka minua seuraa, niin hän ei pimeässä vaella, vaan hänellä on elämän valo."

Joulujuhlahan meitä muistuttaa puhuen valosta. Kansa, joka pimeässä vaelsi näki suuren valon. Taivaan kirkkaus tulvaili jouluyönä, kun Jeesus syntyi. Sen valon nähdessään peljästyivät hurskaimmatkin ihmiset.

Jumala on antanut kynttiläänsä sytykkeet: sanan ja sakramentit. Kuka ikinä näitä hengessä ja totuudessa uskoen hyväkseen käyttää, niin sen sydämessä, hengen kynttilässä palaa Herran tuli! Ja missä Herran tuli palaa, niin sen hän omakseen omistaa. Se Pyhä Henki ainoastaan mikä lähtee Isästä ja Pojasta sytyttää Herran hengen tuleen. Se valo ohjaa matkamiestä maailman pimeällä korpitiellä taivaan kunniaa ja kirkkautta kohti, jossa sitten Karitsa on itse valkeutensa. Siellä Herran omatkin muuttuvat Jeesuksen kirkkaan ruumiin kaltaisiksi. Jeesuksen ruumis ja veri kätkee meidänkin ruumiimme ja sielumme ijankaikkiseen elämään, missä vanhurskaat ymmärtäväiset loistavat niinkuin aurinko. Dan. 12: 3.

Herra varjelkoon henkensä kynttilää ihmisissä, meissä, ettei se palaisi väreillen outoja

valoja, mitkä kerran kaikki tummuvat vaivan savuun, mikä nousee kadotuksen pimeydessä ijankaikkisesti

Sinun sanasi on minun jalkaini kynttilä ja valkeus minun teilläni. Ps. 119: 105.

"Jumalan sana, se valaiseva kynttilä teillämme on loistava. Valkeus totinen, lävitse usvien on saattava taivaiseen valkamaan. Jumalan sana on loistava kynttilä! Ei koskaan sammu se. Ei milloinkaan!

ARVO J. KORHONEN

"SANA TULI LIHAKSI"

Joh. 1, 14.

"Teille on syntynyt Vapahtaja". Näillä sanoilla ilmoitti enkeli paimenille Jeesuksen syntymästä. Vapahtajaa oli syntinen ihmissuku odottanut jo kauan. Vapahtajan oli Jumala luvannut. Tämä lupaus uudistui aina vuosisatojen kuluessa. Monen hurskaan sydän oli Vanhan Testamentin aikana toivossa iloinnut; ja edeltäpäin hengessä nähdessään tuon toivon täyttymisen oli puhjennut yksi ja toinen jumalanmies selvillä sanoilla ennustamaan tulevasta Vapahtajasta ja hänen työstään.

Nyt oli tuo lupauksen ja ennustusten sana täyttynyt. Vuosisatojen kuluessa kaikunut lupauksen sana oli tullut silmin nähtäväksi ja käsin kosketeltaaksi todellisuudeksi. Ei tarvinnut enää kenkään kysellä: milloin lupaus täyttyy? Milloin saamme hänet nähdä? Katso, tuolla Betlehemin tallin seimessä makaa Jumalan lupaus täyttyneenä. Lupauksen sana oli tullut lihaksi.

* * *

Synti teki työtään ihmissydämessä. Se erotti ihmisen ja hänen Jumalansa. Syyttävä omatunto saattoi pelkäämään Jumalan vihaa. Ahdistus täytti rinnan: mistä saan avun? Onko Jumalalla vielä sijaa syntiselle? Vanhan Testamentin profeetoilla jo kaikui sanoma Jumalan rakkaudesta, jolla hän israelia muistaa, kaikui kehoitus turvaamaan tähän rakkauteen. Mutta pelonalaisella mielellä israelilainen siltikin Jumalaansa lähestyi. Kuinkapa muutoin olisikaan voinut lähestyä häntä, joka oli ankara ja kiivas Tuomari jokaiselle lakia rikkoneelle. Tunto todisti lainrikkojaksi. Ainoastaan pelvolla ja vavistuksella saattoi Jumalaansa ajatella.

Ja kuitenkin Jumala on rakkaus. Sana Jumalan rakkaudesta piti tulla niin selväksi pelonalaiselle, aralle syntiselle, ettei hän sitä enää ollenkaan epäilisi. Pelkkä lausuttu sana ei riittänyt vakuuttamaan ihmistä Jumalan rakkaudesta, sillä tunto synnistä ja Jumalan pyhyydestä oli siksi selvänä sisimmässä. Ja rakkautta ahdistettu kaipasi kuitenkin. Tämän kaipauksen keskellä kuuluu sana: "Niin on Jumala **rakastanut** maailmaa, että antoi ainoan **Poikansa**..." Jumala on rakastanut maailmaa niin paljon, että antoi ainoan Poikansa kärsimyksiin, vihattavaksi, kidutettavaksi ja kuolemaankin, jotta langennut ihmissuku viimeinkin käsittäisi: Jumala on rakkaus. Tällä tavoin niin töittensä kuin kuolemansakin kautta Jeesus todisti Jumalan rakkaudesta. Hän oli se Jumalan rakkauden todistaja, jota tarvittiin. Rakkauden sana tuli lihaksi Jeesuksessa.

* * *

Ankara koston laki vallitsi ihmisten kesken: silmä silmästä, hammas hampaasta. Samaa jyrkkää lakia ajateltiin Jumalankin noudattavan. Kauhealta tuntui ajatuskin Jumalan eteen joutumisesta, epävarmalla pohjalla oli Jumalan edessä parhaimmankin ihmisen elämä, sillä saattoihan enimmän tehneelläkin olla jotain suorittamatonta, jotain jota ei edes tiennyt. Jumala kuitenkin vaati täydellisyyttä. Mistä apu tulisi tämän kostavan Jumalan luona? Näin huokaili moni.

Anteeksiantamusta ja armoa olivat monet profeetat julistaneet, mutta se sana kaikui kuuroille korville, sillä laki oli pyhä, sitova ja ankara. Anteeksiantamus ja täydellinen armahdus tulivat Jeesuksen kautta monien osaksi jo silloin, kun hän täällä vaelsi. Hän antoi syntejä anteeksi monien epäuskoisten pahentuessa häneen tämän tähden. Jumalan anteeksiantamus ja armo tulivat ilmeisiksi silloin, kun tuo viattomana vaeltanut Ihmisen Poika itse antautui kuolemaan "maailman elämän puolesta". Täydellisen anteeksiantamuksen ja armon sana oli tullut lihaksi, nähtäväksi todellisuudeksi.

* * *

"Sana tuli lihaksi" sinuakin varten. Tuli todistamaan Jumalan lupaukset tosiksi sinulle,

epäilevälle syntiselle. "Sana tuli lihaksi" osottamaan sinullekin Jumalan rakastavan sinuakin. "Sana tuli lihaksi" näyttämään sinullekin armollisen Jumalan ja sen täydellisen anteeksiantamuksen, joka hänellä on sinuakin varten. Kaikki tämä tuli meille ilmeiseksi siinä lapsosessa, joka Betlehemin tallissa syntyi ja jonka syntymäjuhlaa jouluna vieläkin vietämme.

Emmekö kaikki ottaisi ilolla vastaan sanomaa: "Sana tuli lihaksi"! Emmekö ilolla tarttuisi tähän lihaksi tulleeseen sanaan! Emmekö eläisi mielellämme hänen turvissaan, häntä palvellen ja kiittäen!

Jumala, siunaa meille joulu todelliseksi juhlaksi! Anna meidän kokea, että autuuden ja armon sana on tullut lihaksi juuri meitäkin varten! Silloin ei joulumme ole meille vain kauniitten lapsuusmuistojen juhla, vaan se on uusi ja uudistava jokaisena talvena. Herra suo se meille!

Y. E. J.

JOULUMIETTEITÄ

(Kirjoittanut **Urho Valtari.**)

Niin kirkkaasti loistavat joulutulet kirkosta, kun varhain jouluaamuna riennämme yhteiseen jumalanpalvelukseen kuulemaan vanhaa, meille kaikille tuttua joulukertomusta, joka kuitenkin aina pysyy uutena ja tuoreena. Halki vuosisatojen se on aina yhä uudelleen tullut eläväksi uskovaisten ihmisten sydämissä. Ja elämänlähteet ovat pulpunneet ja siunauksenvirrat juosseet seimenlapsesta.

Mutta kuinka on meidän aikanamme? Eikö ole totta suurista kirkollisista juhlista puhuttaessa, että juhlat ovat jälellä, mutta usko on kuollut. Juhlat ovat jälellä, mutta ihmisten elämässä usko ja epäusko taistelevat, ja jälkimäinen useinkin näyttää olevan voitolla. Monille nykyajan ihmisille kirkolliset juhlat ovat kuin pyhäinjäännöksiä, joita taikauskoisesti kunnioitetaan. Ja ne voivat myös monissa synnyttää jonkinkaltaista uskonnollista mielialaakin sen tarvitsematta silti olla missään tekemisessä todellisen uskonelämän kanssa. Siinä kirjoitettu on: "Henki on se, joka eläväksi tekee; liha ei hyödytä mitään".

Taasen syttyvät joulutulet ja loistavat kirkkaasti. Mutta monien sieluissa on silti pimeätä ja tuskaista keskellä kristikunnan suurta juhlaa. Kerran syttyi armas joulutähti, joka johti köyhät paimenet seimenlapsen luokse ja sytytti heidän sielussaan taivaiset valot, palvovan mielen. Ja heidän jälkeensä miljoonat sielut ovat seuranneet samaa polkua Betlehemin matalaan majaan Jeesuslapsen luokse sydämissä taivainen usko Vapahtajaan, Herraan. Onko kaikki ollut vain harrasta kuvittelua ja uskonnollista harhaa, eikö olekaan todellista se, mitä he ovat nähneet ja kokeneet? Eikö joululla meidän päivinämme olekaan muille mitään antamista kuin ainoastaan lapsille? Ainoastaan heitäkö varten me joulun nytkin kodeissamme valmistamme, kirkkaat valot sytytämme? Niin, juuri heitä varten joulu on, heitä viattomia ja välittömiä varten, heille joulu eniten antaa, heille jouluvalot kirkkaimmin tuikkivat. —

Mutta myös lapsenmielisille, jotka lasten tavoin osaavat kätensä ristitä ja Herraa Jeesusta nöyryydessä palvoa.

Taitaa meitä olla monta, jotka tänäkin jouluna murheekseen näkevät, ettei heillä ole tätä lapsenmieltä, ei palvovaa sydäntä, jotka huokailevat niinkuin ne, jotka ovat kalleimpansa joko menettäneet tahi ovat menettämäisillään tämän pimeän ja pahan maailman keskellä, suurten lankeemusten ja monien kiusausten ja murheitten vajottavassa syvyydessä.

Miksi, veljet, sisaret, niin monilta joulun kirkkaat valot ovat sammuneet? Miksi niin monet ihmiset kulkevat pimeydessä, vaikka Betlehemin tähti oli pantu heidän polkuaan valaisemaan?

On kolme harhaa, joihin ihmiset lankeavat. Elämän petos on ensimäinen, jokapäiväisen työn ja murheen hämärään vaipuminen, sielun rikkinäisyys ja sen tottuminen pelkkiin puolitotuuksiin ja pintapuolisiin korulauseihin, karkeihin tahi hienoihin nautinnoihin, yleensä kaikkeen siihen, mitä elämä tarjoaa. Toinen harha on tiede — ymmärtämättömän, puolioppineen käsissä. Moni näet luulee suressa viisaudessaan, ettei uskonnolla tänä tieteitten ja tietämisen suurena aikana ole enää mitään sanottavaa, ja että tiede ja tietäminen ovat ratkaisseet maailmanarvoituksen ja myös samalla kaikki elämänkysymykset. Mutta tiedehän lähtee siitä, minkä silmällä tahi mikroskoopilla voi nähdä, minkä luvuilla voi laskea ja hapoilla eritellä. Se ei tarjoa mitään meidän omalletunnollemme eikä sydämellemme. Se ei selitä maailmanarvoitusta eikä anna vastausta elämänkysymyksiin. Ja

kolmas harha on pintapuolinen epäilys, joka elämää joko väsyneesti ja hymyillen tahi vihalla ja halveksumisella katselee. Elämä on silloin kirjavan, tarkotuksettoman näytelmän kaltainen. Sitä ei kannata mikään aate, se ei johda mihinkään lopputarkoitukseen, siinä ihmisiä vain kylmä kohtalo tanssittaa kuin paperinukkeja.

Mutta minne paeta elämää? Elämä velvoittaa meitä suurena ja käsittämättömänä. Psalminlaulaja sanoo:

"Minne minä menisin henkesi tieltä, minne pääsisin kasvojasi pakoon? Jos nousisin taivaaseen, niin sinä olet siellä, jos laittaisin vuoteeni tuonelaan, niin katso, sinä olet sielläkin."

Paeta elämää on samaa kuin paeta Jumalaa. Se on mahdotonta! Iankaikkisuus ympäröi meitä, me emme voi sen syleilystä vapautua. Me voimme kyllä sitä uhmata, mutta uhmammekin on voimatonta, ja ennenpitkää meidän huuliltamme purkautuu tunnustus: Minä olen elänyt suuressa itsekkäisyydessä ja ajattelemattomuudessa.

Sanat eivät voi saada uskonnollisesti välinpitämätöntä ihmistä tajuamaan elämän vakavuutta ja iankaikkisuuden todellisuutta. Sillä uskonnollinen välinpitämättömyys on juuri hänen tunnustamaton syntinsä, hänen kauhistuttava rikoksensa ja jumalanpilkkansa. Sitä hän ei itse käsitä eikä voikaan käsittää, tarvitaan taivaallista ilmoitusta, että hän sen oppisi tuntemaan. Tarvitaan taivaallista armoa, että hän synnistänsä, jumalanpilkastansa voisi vapautua.

Tässä onkin sanottuna kristinuskon pahennus. Oppi synnistä ja anteeksiantamuksesta on ja pysyy hullutuksena. Turha yrittääkään sitä muuksi muuttaa. Siinä piilee mahdollisuus pahentumiseen, johon ihmisen itsekylläisyydesään täytyy langeta.

Jouluevankeliumi, se on sanoma Jumalasta, joka tuli lihaan, ilmestyi tänne alas meille ilmottamaan syntimme ja pelastamaan meitä synnistämme. Se on hyvä sanoma murheellisille, pimeydestä valoon taistelevalle sielulle. Ja niin keskellä elämän pimeyttä, monien lankeemusten ja kiusausten yössä meille loistaa kaksi kirkasta tähteä, uskon ja rakkauden armaat joulutähdet, jotka sulautuvat yhdeksi, suureksi ja säteileväksi Betlehemin tähdeksi.

Tää ihme jos mull' selviää,
sen eessä sielu vaiti jää.
Se katselee vain: loputon
Jumalan iki rakkaus on.

JOULU JUHLISTA PARHAIN

"Jo joulu tänne tullut on. Tää juhla taivahinen...". Näin lauletaan eräässä kauniissa joululaulussa, joka kirkastaa joulun suurta merkitystä.

Joulu tunnustetaan yleisesti kristikunnan suurimpiin juhliin kuuluvaksi. Kristikunnassa, kuten tiedämme, vietetään suuria hengellisiä juhlia. Luterilaisessa kirkossa, joka on suurin osa protestanttista kristikuntaa, vietetään juhlia, jotka liittyvät kiinteästi raamatun perustotuuksiin.

Joulu liittyy välittömästi Jeesuksen lihaksi eli ihmiseksi tulemiseen, joka on tärkeimpiä raamatun totuuksia, jumalisuuden salaisuuden tärkeä osa. Tämä salaisuus kirkastuu evankeliumin kautta, joka meille ilmottaa, että Jeesus Kristus, Jumalan ainosyntyinen Poika, tuli ihmiseksi sitä varten, että me syntiset ihmiset tulisimme Jumalan lapsiksi. Hän, pyhän Hengen kautta, puhui psalmistan sanoilla: "Katso, minä tulen; raamatussa on minusta kirjoitettu. Sinun tahtosi, Jumalani, teen minä mielelläni, ja sinun lakisi on sydämessäni." (Ps. 40: 8, 9.) Tämän raamatunpaikan siteeraa Hebrealaiskirjeen kirjottaja kirkastaessaan meille Jeesusta Kristusta ylimmäisenä pappinamme ja samalla ainoana Jumalalle kelpaavana sovintouhrinamme (Hebr. 10: 7).

Jumalan tahto, josta psalmin kirjottaja mainitsee, oli ihmiskunnan pelastus eli lunastus. Tämän Jumalan tahdon tuli Jeesus Kristus täyttämään. Se merkitsi kärsimystä Jeesukselle. Ainoastaan ihmisenä voi Hän kärsiä meidän puolestamme ja hyväksemme. Sentähden Jumala valmisti Hänelle ruumiin (Hebr. 10: 5). Pyhässä, synnittömässä ruumiissaan Jeesus Kristus kantoi meidän syntimme ja kärsi niiden tuottaman rangaistuksen. Sijaisenamme ja välimiehenämme Hän lunasti meidät pyhällä ja kalliilla verellään kaikista synneistämme, kuolemasta ja vihollisen vallasta.

Vapahtajamme tuli olla, paitsi todellisen ihmisen, myöskin todellisen Jumalan, sillä ihminen ei saa lunastaa toista ihmistä. Hänen jumaluudestansa johtui Hänen kuolemansa sovittava voima. "Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa". (2 Kor. 5: 20).

Joulu, kristikunnan suurjuhla, todistaa meille Jeesuksesta Kristuksesta Jumalan ainosyntyisenä

Poikana mutta samalla todellisena Ihmisen poikana, syntyneenä neitsyt Mariasta. Nämä kaksi totuutta sisältyvät Kristikunnan yleisesti hyväksymään uskontunnustukseen, joka liittää sen eri jäsenet yhteen joukkoon. Tämä tunnustus on apostolinen uskontunnustus (apostolicum), jota on opetettu meille lapsuudestamme pienen katekismuksen avulla.

Joulu kertoo meille myöskin ihanasti ja voimakkaasti Jumalan suuresta rakkaudesta, joka on eroittamattomassa yhteydessä Jeesuksen Kristuksen persoonan ja työn kanssa. Pikku raamatuksi, johon sisältyy raamatun ydintotuus, kutsuu Luther Joh. 3: 16, jossa on seuraavat sanat: "Sillä niin Jumala on rakastanut maailmaa, että hän antoi ainokaisen Poikansa, jotta kuka ikänä häneen uskoo, se ei hukkuisi, vaan saisi iankaikkisen elämän". Jeesus Kristus on Jumalan rakkauden suurin lahja meille syntiinlangenneille ihmisille. Jeesus on lahja maahamme suotu, Herramme lahja on kurjille Hän...", lauletaan eräässä tunnetussa lasten joululaulussa. Jokainen ihminen, omasta mielestään kurjinkin, saa uskoa omakseen Jumalan antamana lahjana Jeesuksen Kristuksen Vapahtajakseen. Tästä syttyy todellinen oikea jouluilo sydämessä. Sielu opii virrentekijän kera laulamaan: "Oi, kuinka olen iloinen, Kun pyhä poika Jeesuinen on minun rakkahani..." (S. W. K. 30: 8 v.). Sydän, joka iloitsee Jumalanrakkaudesta,oppii myöskin rakastamaan Häntä, joka on ensin rakastanut meitä, ja lähimäistään kanssalunastettuna veljenään tai sisarenaan. Jumalan rakkaus tahtoo avata sydämemme sulkemaan rakkautensa piiriin maallisessa ja hengellisessä köyhyydessä asuvat. Tehkäämme jotakin heidän joulunsa muodostamiseksi todelliseksi joulujuhlaksi!

Joulu, siis, on Jumalan rakkauden ja Jeesuksen lihaantulemisen suuri muistojuhla. Tällaisena se on kristikunnan suurimpia juhlia.

Lukijani, mitä merkitsee sinulle joulu? Onko se vain tavallinen, muiden juhlien kera oleva juhla vai merkitseekö joulu sinulle jotakin enempää? Jumala on rakastanut sinuakin Pojassaan Jeesuksessa Kristuksessa, joka on tullut ihmiseksi sinun tähtesi, lunastanut sinut pyhällä ja kalliilla verellään ja ansainnut sinulle Jumalan lapsioikeuden, jonka olet kasteessa saanut omaksesi. "Katsokaa minkälaisen rakkauden Isä on meille osoittanut, että meitä kutsutaan Jumalan lapsiksi" (Joh. 3: 1). Jeesus tuli ihmiseksi, että sinä, lukijani, ja minä saamme nyt olla Jumalan rakkaita lapsia ja Hänen valtakuntansa perillisiä. Saakoon joulusanoma täyttää sydämemme yhä suuremmalla rakkaudella lähimmäistämme ja Herraamme ja Vapahtajaamme kohtaan.

J. F. SAARINEN.

ESIRUKOUSTEN POIKA

Oli mitä ihanin Californian talvipäivä. Auringon säteet leikkien kisailivat meren laineilla ja lämmittäen hyväilivät rannikon juuri vihreyteensä pukeutuneita ruohokenttiä. Hiljaista oli tuolla rannalla, ei nyt kuten tavallisesti autot vilisseet teillä, yksinäinen mies vaan tuolla kaukana näkyi tänne kaupungin hälinästä suuntaavan askeleensa. Oli joulupäivä ja tuntuipa kummalliselta, että joku noin hitain askelin ennättää silloin tänne kauvas keskeltä juhlaista iloa ja kotipiiriä. Mies tulee lähemmä, tuossa hän jo kulkeekin lakki syvälle päähän painettuna, kädet housujen taskuissa, vartalo hiukan etukumarassa, katse maahan tuijottavana, joten huomaa, ettei luonnon aurinkoinen vihreys tehnyt häneen mitään vaikutusta. Tuolla hän nyt rantakivelle istahtaa ja syvä huokaus pusertuu rinnasta. Kukahan tuo mies on, joka ei edes tällaisena aurinkoisena juhlana voi huoliaan heittää?

Olisitpa nähnyt hänet eilen. Aamulla hänen laivansa saapui satamaan, mies sai nostaa palkkansa ja nyt alkoi iloinen elämä, kuten ennenkin maissa ollessaan. Nythän erikoinen riemu täyttikin mielen, kun yli joulun satamassa viivyttäisiin. Kevytmielisessä ja huonossa seurassa kului aatto ja yö ja aamulla myöhään hän heräsi pää raskaana ja muutama kolikko taskussaan. Selviintyipä siitä kuitenkin kaupungille muiden jouluhommia katselemaan. Raitis ilma yhä enemmän virkistytti ja antoi mielenkiintoa ympäröivään elämään.

Tuossa edellä kävelee mies ja vaimo toisiaan taluttellen. Merimies joutuu useamman kadunvälin kulkemaan heidän jälessään, joten yhä enemmän tulee heitä tarkattua. "Kylläpä vaimo muistuttaa äiti-muoria", tuumii mies itsekseen ja samalla hänen mieleensä välähtää ennen niin rakkaat piirteet. Eihän hän tiedä, jos äitimuorinsa enää elääkään, sillä eihän sitä ollut enää kymmenkunta vuoteen kehdannut itsestään tietoja antaa. Nyt tuntui kuitenkin aivan kipeältä ajatellessa, ettei äiti ehkä enää olisikaan isän kanssa tuolla kaukaisessa kotitalossa. Oi-

kein suututti tuo ajatus ja teki mieli jättää koko-entisen muisteleminen sikseen,mutta mikä kauhea pakottikin askeleet vaan seuraamaan tuota vanhaa pariskuntaa ja samalla ajattelemaan vanhuksia tuolla kaukana kotona.

"Olisinhan minä joskus vaikkapa kortilla vaan voinut ilmottaa edes osotteeni ja siten saanut jotain tietoa kotoa", syytti omatunto. Toinen ääni taasen soimasi akkamaisuudesta, kun nyt mies vieraiden ihmisten perässä kulkee melkein vetistellen vanhan maan muoria muistellessa. Kaksi voimaa taisteli hänessä ja hän heräsi aatoksistaan kirkon kellojen ruvetessa soimaan melkeinpä hänen yläpuolellaan. Mies seisahtui vaistomaisesti huomatessaan vanhusten nousevan kirkon rappuja. Ei hän osannut kirkon edestä vielä lähteä, melkeinpä teki mieli sisään pujahtaa, mutta eihän sitä kehdannut tällaisena sinne ihmisten seuraan. Olisipa edes paremmat vaatteet, ettei joukossa silmätikkuna olisi, mutta nyt näin ollen on paras pysyä ulkona vaan.

Ovi avaantui uusien menijöiden sisään astuessa ja mikä ihme, tuolta sisältä kuuluu urkujen säestämänä saurakunnan voimakkaasti laulaessa tuo vanha virsi "Enkeli taivaan lausui näin". Ei mies kuule sanoja, ei tiedä, millä kielellä se veisataan, mutta sävel on sama, vanha lapsuuden virsi. Tuon virren sävel noin hetkenkin kuultuna vaikutti niin kummallisen voimakkaasti, ettei enää voinut olla koko kirkon lähettyvillä, pois täytyi päästä koko kirotusta kaupungista, jossa ei saanut nyt edes kunnollista joulua viettää.

Yhä kauemmaksi hän suuntasi askeleensa ja nyt hän tuolla rantakivellä istuu näkemättä ja kuulematta mitään ympäröivästä luonnosta. Sielun silmäin edessä kulkee koko hänen eletty elämänsä, ensinnä tuolla kotimaan onnellisessa kodissa, josta kuitenkin mieli paloi ulos maailmalle. Sitten seurasi elämän kulku ulkona, syntiinlankeemukset, yhä syvemmät ja syvemmät, — oli kerrassaan kauheata katsella tuota elämäänsä: Karkea kirous pääsee aina väliin yhteenpuristettujen huulien välistä, niin suututtaa, kun täytyy tässä nyt elämäänsä katsella, mutta mikään ei auta, kuva kuvan jälkeen vaan nousee entisyyden verhoista. Ja sitten vielä ääni sisässä syyttää, joten vallan kauheana tässä itsensä näkee.

Ei tuo kivellä istuja huomaa ajan kulkua, aurinko laskee ja pimeys peittää kaiken tummaan verhoonsa. Tuossa lähellä laineet entistä kiivaammin lyövät rantakiviin ja niiden loiskintaan lie mies herännyt synkistä mietteistään, koska jo päätään kohottaa ja nousee kiveltä. "Kirottu olen, mutta pian on kaikki lopussa, hain ruuaksi vaan tällainen syntinen kelpaa". kuuluu käheänä hampaiden välistä. Tuossa jo laineet jalkojen juuressa lyövät, pian ne hänet kätkevät kokonaan.

Mikä ihme, aivan selvänä kuuluu hänen korviinsa kuin enkelkuorossa: "Minä ilmoitan teille suuren ilon, tänäpäivänä on teille Davidin kaupungissa syntynyt Vapahtaja, joka on Kristus Herra". Mies pysähtyy ja samalla hänelle vanhoista kätköistä nousee mieleen: "Ihmisen Poika on tullut etsimään ja pelastamaan sitä, mikä on kadonnut". "Minuako myös?" kuuluu kuin tuskaisena avunhuutona miehen huulilta ja samalla hän vaipuu polvilleen itkien ja Herran puoleen huutaen. Ei hän huomaa, että laineet huuhtelevat jalkoja, ja vähät siitä, kun vaan suuri syntinen saa rauhassa olla Herran jalkojen juuressa ammentamassa armoa ja anteeksiantoa.

Yö oli jo pitkälle kulunut, kun pimeällä tiellä kohti kaupunkia vaeltaa armon ja anteeksiannon löytänyt syntinen, jonka tähden enkelit sinä jouluyönä iloitsivat ja kiitoslaulunsa virittivät.

*

Tuolla kaukana kotimaassa ajaa vanha isäntä emäntineen kotiin joulukirkosta. Tähdet ovat jo sammuneet, hämärä on kohta kirkastumassa lyhyeksi talvipäiväksi. Hiljalleen he kulkusten kilistessä metsätietä ajelevat. "Meille on syntynyt Vapahtaja ja hänen turvissaan saamme matkamme päättää", virkkaa mies harvakseen, "mutta mitenkähän on poikamme laita, jos vielä tuolla maailmalla elävänä kulkee". — "Niin Vapahtaja on meidän elämässä ja kuolemassa, mutta tänään kirkossa sain sellaisen varman vakuutuksen, että hän on poikammekin Vapahtaja vielä kerran. Kymmenien vuosien esirukousten poika ei joudu hukkaan", vastaa muori toivorikkaana.

Ja äiti-muori oli oikeassa.

SIIRI JAUHIAINEN.

LASKUA JA NOUSUA

Päivän painuessa alas merehen
kivell' istun rantarämehen.
Sammuessa viime sätehen
mielen valtaa kolkko autius.
Katse kaihoin, tietämättä minne,
kiitää hämäryyteen ulappain

minne liukuu aallot sumeat
syliin laidattoman avaruuden.
Kaukoaaltoin, tuulen kohinaan
on kuin yhtyis huokaukset tuskain.
Allin kaihomielen valituksen
tuulen kantaiss' kaukorannalt' taivaan.
On kuin riemu liukuis pois
kera laskuveden tuon.

Aamunkoitto taasen kultaa rämehen.
Vedet liukuin, kultasyliaalloin
verhoo kolkon, uneliaan seudun
huikaisevin, välkähtävin värein..
On kuin riemu saapuis taasen
kera kirkkaan nousuveden
Siivill' kirkkaill' aamunkoin
kaukomaille silmän luon.
Sielu tietämättään yhtyis
luomisaamun unelmiin.
Toivo, usko harras syttyis.
Vaipuiss' autuustunnelmiin.

A. J. F. 11—1—1927.

"TÄMÄ ON ELÄMÄ"

Oli kylmä, sateinen joulu-aaton aatto. Vanhan tuomarin koti tuntui niin yksinäiselle ja kolkolle, eikä ollut mitään mihin hän olisi mielensä kiinnittänyt. Siksi hän päätti jo tänäpäivänä mennä tyttärensä ja vävynsä luo, joiden kanssa oli aikonut viettää joulun.

Kun hän lähestyi taloa, näki hän valon loistavan kaikista ikkunoista ja otaksuen heillä olevan kutsut, hän sanoi nyreästi ovea-avaavalle palvelijalle:

"Teillähän näyttää olevan vieraita?"

"Meillä **on** vieras", vastasi tyttö hillityllä äänellä ja veitikkamaisesti hymyillen. "Saapui tänne kaksi tuntia sitten". Ja huomattuaan tuomarin hämmästyneen, kysyvän ilmeen, hän lisäsi: "Se on poika. Tuomari voi mennä suoraan rouvan huoneeseen." Sitte hän poistui varpaisillaan.

Voimakkaat muistot valtasivat vanhan tuomarin. Missä ja milloin oli hän nähnyt tämän kaiken: valaistu talo, varpaillaan astuminen, kuiskaileva puhe.

Hän astui tyttärensä avaraan makuuhuoneeseen; mutta hänen oli pakko seisahtua keskelle lattiaa ja peittää silmänsä kädellään kootakseen ajatuksiaan. Niin elävästi tuli hänen mieleensä eräs sateinen syysilta kaksikymmentä-viisi vuotta sitte. Hänen vaimonsa oli silloin levännyt tuossa vuoteessa ja kehdossa hänen ainoa lapsensa. Hän tunsi ja näki sen päivän niin selvästi, kuin jos se olisi ollut eilen.

"Isä, mikä sinun on?" kuuli hän tyttärensä kysyvän, ja vanhan tuomarin täytyi pakostakin herätä muistojen maailmasta. Mutta vaimonsa kalpean, kärsivän ilmeen asemesta näki hän nyt tyttärensä kirkkaat silmät ja hymyilevät huulet.

Hän tarttui nuoren äidin käteen ja sanoi:

"Anna anteeksi, lapsi, mutta mieleeni tuli niin elävästi se ilta, jolloin sinä synnyit ja jolloin..." tuomari vaikeni.

"Ja jolloin minä kadotin äitini", lisäsi tytär. Tuomari huokasi: "Niin, sellaista tämä elämä on; toiset menevät pois, toiset tulevat, ja kun se parasta on ollut, on se työtä ja vaivaa ollut".

"Mutta isä, onhan elämä muutakin".

"Kun tulet minun ikääni, tyttäreni, niin näet miten lyhyt elämä todella on. Ja toisilta se katkeaa jo heidän kukoistusaikanaan, niinkuin äidiltäsi. Kehdosta hautaan, siinä kaikki."

Äsken niin iloiset kasvot kävivät totisiksi. Nuori äiti olisi tahtonut jotakin sanoa, mutta ei löytänyt oikeata vastausta.

Silloin tuli vuoteen viereen hoitajatar, jota vanha tuomari ei vielä ollut huomannut. Hän pani kätensä nuoren äidin kädelle ja sanoi lempeällä, vakavalla äänellä:

"Tämä on elämä iankaikkinen, että **tuntevat** sinut, joka yksin olet tosi Jumala, ja sen, jonka olet lähettänyt, Jeesuksen Kristuksen".

Tyttären kasvot kirkastuivat.

"Niin, isä, niin se on. Minäkin olen saanut nähdä välähdyksen tästä elämästä, ja tiedän, että se yhä enemmän minulle kirkastetaan, ja myös sinullekin, jos vaan tahdot".

Ja vanha tuomari, joka koko elämänsä oli ollut epäilijä, löysi myös tien sille lähteelle, joka kumpuaa ijankaikkiseen elämään, ja ennen poismenoaan voi hänkin sanoa:

"Herra, minun silmäni ovat nähneet sinun pelastuksesi".

SIGRID von HELLENS.

NAINEN JA NYKYAIKA

Meidän ei tarvitse mennä kauemmas taaksepäin ajassa kuin isoäitiemme aikaan ja me löydämme ajan niin erilaisen verrattuna nykyaikaan, tarkastaessamme naisen asemaa yhteiskunnassa, että voisi luulla olevan hyvinkin pitkän ajan, aivan vuosisatoja isoäitiemme ajan ja nykyaikamme välillä.

Kun naisen tasa-arvoisuus miehensä rinnalla ei ollut isoäitiemme aikana käytännössä tunnustettu, niin siitä seurasi, että naiselle ei annettu koulusivistystä missään huomattavammassa määrässä, että naiset ilman koulukasvatusta eivät voineet myöskään olla kykeneviä yhteiskunnallisiin toimiin ja virkoihin, ja vieläpä sekin, että naiset koulukasvatusta saamatta jäivät yleisten yhteiskunnallisten, valtiollisten, kirkollisten ja kansan parasta tähtäävien harrastusten ulkopuolelle. Koti, joka muuten on naisen oleellisin toimintapiiri, jäi näin ollen naisen ainoaksi toimintapiiriksi, jäi naisen ainoaksi harrastusten esineeksi ja hänelle ainoaksi leivän ja toimeentulon välittäjäksi. Turvaton ja tulevaisuutta vailla oli siihen aikaan siis sellainen nainen, joka ei naimisiin mennyt. Hyödytön yhteiskunnalle, kirkolle ja isänmaalle oli sellainen nainen, joka ei kodin piirissä tehtäväänsä löytänyt. Sorrettu, tyhjä ja ikävä yhteiskunnallisessa mielessä oli yksinäisen, naimattoman naisen elämä meidän isoäitiemme aikana.

Kokonaan toisenlainen on naisen asema meidän päivinämme. Naisella on tilaisuus miehen rinnalla saada samaa koulukasvatusta, kuten miehelläkin. Ja tämän koulukasvatuksen perustuksella onkin hän nykypäivinä sivistyneessä yhteiskunnassa oikeutettu samanlaisiin virkoihin kuin miehetkin. Meillä on ollut ja on naisopettajia, naisprofessoreja, naislääkäreitä, naistuomareita, naiskuvernöörejä, naissenaattoreita, naisministereitä ja liikettä harjottavia naisia. Saadun koulukasvatuksen ja sivistyksen perustuksella on naisille avautunut lukuisia toimi- ja harrastusaloja kristillisen kirkon piirissä sekä yhteiskunnan parasta tarkottavilla aloilla, sellaisilla kuin kasvatusaloilla, siveellisyystyön aloilla ja raittiustyön aloilla.

Ja kuinka onkaan ollut mahdollista, että 60—70 vuodessa tämmöinen muutos naisen asemassa on voinut tapahtua ja että näinkin lyhyessä ajassa on yhteiskunta saanut niin runsaan joukon, kokonaisen armeijan naisia palvelukseensa ja työhönsä.

Se on käynyt mahdolliseksi siksi, että näinä vuosina on Jumala lähettänyt yhteiskunnalle muutamia tietä raivaavia, uria uusia aukovia suuria naispersoonallisuuksia, joiden silmä on nähnyt sekä syvälle että kauas, on nähnyt, että nainen rikkomatta pyhintä ja korkeinta kutsumustaan kodissa, sen äitinä ja sen hoitajana, voi ja kykenee ja on myös velvoitettukin palvelemaan kansaansa ja ihmiskuntaa kodin ulkopuolella olevissa tehtävissä, kuten uskonnollisen ja raittiuskasvatuksen alalla. Niistä uraa uurtavista naisista ensimäisten joukossa on ensinnäkin amerikalainen Frances Elizabeth Willard, joka oli syntynyt v. 1839 Churchvillessä, N. Y.

Eräs ajattelija on sanonut: "Sano minulle, millainen sinun lapsuutesi on ollut, ja minä sanon sinulle, millainen sinä olet." Frances Elizabeth Willardilla oli mitä onnellisin lapsuusaika, ja lapsuudessa syvästi juurrutettu rakkaus Jumalaan ja ihmisiin kantoi mitä kauniimpia, ihanimpia hedelmiä koko ihmiskunnan siunaukseksi. Nuorena hän valmistui opettajaksi. Teki matkan Europaan ja tämän matkan jälkeen askarteli hänen ajatuksissaan kysymys: "Mitä voisin tehdä saadakseni maailmassa naiselle laajemman tilan, enemmän toiminta-alaa". Se oli ihmisyyden kysymys, enemmän kuin naiskysymys, joka alussa askarteli hänen mielessään.

Tarjoamalla collegessa, jonka johtaja hän oli, tarpeellista kasvatusta ja sivistystä naisille sekä näytämällä toimialoja naisille kasvatus-, siveellisyys- ja raittiustyössä yhteiskunnan piirissä hän, Frances Elizabeth Willard, oli se uraauurtava nainen, joka aukoi vuosisatojen ja vuosituhansien naisten elämälle, kehitykselle ja toimille panemat sulut ja johdatti täten naismaailman ikäänkuin vuolaana, siunaavana ja hedelmöittävänä virtana siihen yhteiskuntapalvelukseen, missä naiset tänä päivänä ovat.

Näitä uraauurtavia naisia on meillä myöskin Suomessa. Eräs englantilainen, joka aivan äsken kävi Suomessa, kirjotti kuvatessaan Suomen oloja, että mikä häntä siellä eniten ihmetytti oli Suomen nykyajan naisten suuri kehittyneisyys, viisaus ja tarmo. — Näistä monista Suomen etevistä naisista mainittakoon tässä yksi raittiusasian hartaimpia esitaistelijoita tohtorin rouva Alli Trygg-Helenius, joka on Suomen naisista tunnetuin kautta koko sivistyneen maailman. Hän oli ensiluokkainen lasten puhuja, raittiusasian hartaimpia työntekijöitä, Suomen kansan uskollinen kasvattaja, Suomen lasten väsymätön ystävä ja lasten raittiustyön ensimäisiä tukipylväitä maailmassa.

Meistä kaikista ei voi tulla mainittujen naisten kaltaisia suurnaisia. Eikä ole tarviskaan, mutta me naisina voimme sekä myös naisina olemme oikeutettujakin ja velvoitettuja ottamaan osaa kasvatustyöhön sitäkin suuremmalla syyllä, koska nykyinen yhteiskunta jakaa meille samaa valistusta ja sivistystä kuin miehillekin sekä myös tarjoo samanlaisia tehtäviä ja toimialoja miesten rinnalla. Erityisemmästi tahtoisin kiinnittää naisten huomiota siihen suuriarvoiseen tilaisuuteen, mikä naisille tarjoutuu yhteiskunnallisen toiminnan ohella juuri kodin omassa piirissä. Siellä, olemalla uskollisia vähässä, saadaan Jumalan avulla kasvatusalallakin suuria aikaan. Mutta yhtenä suurena esteenä kotikasvatuksessamme on se seikka, että tänä nykyisenä, kiirellisenä, rahaa ja rikkautta koolle ahmivana aikana ei isillä eikä äideilläkään tahdo olla vuorokauden 24 tunnin kuluessa muutamaakaan minuuttia lapsellensa, vaikkakin lapsi on vanhempain kallein omaisuus. Vanhemmilla on aikaa virallensa, tehtaillensa, liikkeillensä, pelloillensa, eläimillensä, autoillensa, teattereissa käynneillensä, mutta hänellä, samalla vanhimmalla, ei ole yhtään aikaa, ei yhtä tuntiakaan, ei muutamaa minuuttiakaan omalle lapsellensa, kalleimmalle ominaisuudellensa, hänelle joka on yhteiskunnan jatkaja, hänelle jonka elämään liittyy yhteiskunnan tulevaisuus ja ihmiskunnan onni.

Määrätkäämme siis joku vissi hetki päivästä lapsillemmekin, hetki jona johdatamme heitä elämän suurten kysymysten eteen, Jumalan tahdon tuntemukseen, niiden velvollisuuksien ja tehtävien tuntemukseen, joita elämä lastemmekin eteen kerran asettaa. Omistakaamme heille joku vissi hetki, jona näytämme heille niitä vaaroja, joita synnit, huonot tottumukset ja huonot tavat heidän eteensä asettavat, sekä osottakaamme heille myöskin ne välineet, joiden avulla he voivat nämät vaarat välttää, sekä tulla kykeneviksi elämään hyödyllisesti yhteiskunnalle ja Jumalalle kunniaksi.

Niin, meillä naisilla täytyy olla aikaa meidän lapsillemme, mutta myöskin meidän miehillemme, meidän naissisarillemme ja yleensä lähimmäisillemme, etenkin nuorisollemme, jotta voisimme vahvistaa heitä hyvässä ja suojella heitä pahasta. Tässä suhteessa kirkko, yhdistyselämä ja yhteiskunta tarjoavat meille monta tilaisuutta, joihin osaaottamiseen viisaalla järjestämisellä tänä kiireellisenä ja paljon työtä vaativana aikakautenakin kyllä saadaan aikaa, jos on vaan hyvää tahtoa ja innostusta. Ja jos näin kaikesta sydämestämme pyrkisimme erottamaan aikaa itsellemme, lastemme ja muitten kasvattamiseksi, nostamiseksi ja suojelemiseksi, niin vähemmän olisi huonoja tapoja, vähemmän kieltolain rikkomuksia ja vähemmän laiskuutta kirkossa käymiseen y.m. hyviin asioihin. Mitä me naiset olemme, sitä tulee olemaan suurin piirtein, joskaan ei jokaista yksityistapausta myöten, myös meidän lapsemme, meidän nuorisomme, meidän kansamme ja tuleva maailma. Sillä tänä aikana, jos milloinkaan, nainen hallitsee, hallitsee rakkaudella, uhrautuvaisuudellaan, palvelevaisuudellaan ja sydämellisyydellään.

Pois siis itsekkäisyys, mukavuuden tavottelu, pois torkkuvaisuus ja saamattomuus, pois ylpeys ja muitten tuomitseminen, ja enemmän sitä henkeä, sitä mielialaa, jota Mestarillamme Jeesuksella Kristuksella oli, sitä mielialaa, jota myöskin mainitsemillamme suurnaisilla, Frances Elizabeth Willardilla ja Alli Trygg-Heleniuksella omalta mestariltamme saatuna oli. Sillä kaikessa mitä he tekivätkin, he tahtoivat elää Jumalalle, kodille ja yhteiskunnalle.

Tämä olkoon nykypäivienkin naisten mieliala ja pyrkimys, ja silloin on myöskin yhteiskunnan sekä kasvatusprobleemi, että yhteiskunnan paljon puhuttu tulevaisuuden probleemikin ratkaistu, silloin on maan päällä asuva myös mahdollisimman onnellinen ihmiskunta.

THYRA RAUTALAHTI.

JANE WELSH AND THOMAS CARLYLE

(By **Glory von Hellens.**)

The Scotch temperament is indeed a strange one. Two highly intelligent people, who love each other deeply and sincerely, marry, and although continuing to love each other, live miserably ever after, due to their gloomy and introspective natures. There is nothing either loves more than intellectual companionship and yet after marriage they pass solitary and lonely lives together, living as one writer put it, in a "solitude a deux". They are not happy together, nor can they be happy apart. When the woman dies, the man to the end of his days lives in sincere regret and self-condemnation at the misery he had caused her and the lack of

sympathy and appreciation he had shown her while she lived. Such is the irony of life and the peculiar Scotch temperament. This in brief is the story of the love life of Thomas and Jane Welsh Carlyle.

Even as a very young child Jane Baillie Welsh was extremely bright, beautiful, and self-willed. Her ancestry was a very fine one, consisting of a number of superior and original characters. Her great intellectual vivacity as a child was a source of amazement to everyone, and it goes without saying that, being an only child, she was quite spoiled. When she went to school she insisted on learning Latin and mathematics just like the boys instead of studying the easy subjects taught girls. At the age of fourteen she wrote a tragedy and continued for many years to write poetry.

As a young girl she attracted much admiration for her beauty and cleverness. She fell passionately in love with a Mr. Irwing who was already engaged and whose fiancee would not release him from the engagement. Some time later she met Thomas Carlyle. They were friends for several years before they finally, after much hesitation and indecision, decided to marry. And even then they had many misgivings about the future although they sincerely loved each other. They calculated and reflected a great deal before they took the final step and on a number of occasions each gave the other an opportunity of getting out of the engagement. Carlyle's moroseness, always market, increased considerably before the wedding. His spirits sank lower and lower in thinking about the coming ceremony and yet, strangely enough, he was very anxious to marry Jane Welsh. In a letter shortly before the marriage he wrote: "After all, I believe we take this impending ceremony too much to heart! Bless me! have not many people been married before now?" How heavily these intensely introspective concsientious Scotch people took everything! It all seems very humorous to us twentieth century Americans who marry in haste, and if we repent, rush to the divorce court.

Carlyle had not had the best possible preparation for a happy married life. His family pampered him as much as a poor Scotch family was capable of pampering anyone, served him unselfishly and put up with his peculiar habits and whims. This intense adoration of his family came to be a necessity to Carlyle and he wanted to preserve a complete supremacy in his new home.

Before his marriage Carlyle wrote in a letter to Jane, **"The man should bear rule in the house, and not the woman.** This is an eternal axion, the law of nature which no mortal departs from unpunished. I have meditated on this many years, and every day it grows plainer to me. I must not, and I cannot, live in a house of which I am not head. I should be miserable myself, and make all about me miserable". It seems that "wife" meant to Carlyle a woman who would consider herself his inferior and bend to his will at all times.

Imagine a gifted, clever and characterful woman being expected to comply with these dictates and devoting her life to fetching Carlyle's slippers and listening to his hanrangus. It seems strange, that an intelligent woman with an independent income would so subjugate herself. And yet Carlyle seems to have succeeded in impressing his will on hers. She writes in a letter to him: "I know now how your spirit has gained such a mastery over mine, in spite of my pride and stubborness. But so it is. Though self willed as a mule with others, I am tractable and submissive towards you. I hearken to your voice as to the dictates of second conscience. How comes it, than, that you have this power over me? for it is not the effect of your genius and virtue merely". Jane Welsh, you see, was already according him the hero-worship that he craved.

Their marriage started happily enough. They were poor, but contented in being together. At first they enjoyed some intellectual companionship, althoug Carlyle seems to have done most of the talking. Mrs. Carlyle says of herself: "I am among the best listeners in the kingdom. And my husband has always something to say; often when he has talked for an hour without answer, he will beg for some sign of life on my part; and the only sign I can give is a little kiss". Although she had a nimble pen, she, unlike most of her sex, was not a voluble talker, Froude tells us.

Early in their married life Carlyle seems to have been rather hard to please and not particularly anxious to continue to maintain the admiration and indulgence of a lover. His wife, in a letter, spoke of a piano they possessed, and then added "...but I am sorry to say neither my playing nor my singing seems to give Mr. Carlyle much delight".

Mrs. Carlyle had a hard time propitiating her husbands digestion which was bad at all times. Carlyle was often depressed or irritable from

ill health, and because of his increased absorption in his work, needed much solitude. His affection was often hidden by explosions of irritability and by constant gloom. He could not write to any purpose unless he were alone, and he even began taking his meals alone.

Life during these Craigenputtock years was hard and injurious on Mrs. Carlyle's health. Accustomed as she was to cultivated and comfortable surroundings, farm life proved a great strain on her frail constitution. She must give minute attention to innumerable details of housekeeping, and because of their poverty, practice severe economy. Sometimes they were alone for months without visitors from the outside. This extreme solitude was unbearable to her, and to heighten matters they had no children, who might have been a source of comfort and companionship.

Hard work, together with the extreme solitary and selfcentered habits of Carlyle, made her life cheerless and miserable. And Carlyle was newer aware of what she was suffering. As Froude says: "If matters went well with himself, it newer occurred to him that they could be going ill with any one else; and, on the other hand, if he was uncomfortable, he required everybody to be uncomfortable along with him". It goes without saying that Mrs. Carlyle must have been uncomfortable most of the time. A poem written at this time expresses her despair.

God speed thee, pretty bird; may thy small nest
With little ones all in good time be blest.
I love thee much;
For well thou managest that life of thine,
While I! Oh, ask not what I do with mine!
Would I were such!

In these sad days of her broken health and joyless condition she was often heard to wind up one of her depressing accounts of her husband with "...but then, you know, he is **so clever!**"

However, Mrs. Carlyle felt that the special sorrow of her marriage was not poverty, not forced retirement from the world, not a lack of affection on Charleys part, but it was the total loss of that close intellectual companionship with him of which she had dreamed.

If Carlyle had shown some appreciation of what she did for him, in making his way smooth, all would have been well. But he did not. He was brought up in a reserved and undemonstrative family; caresses were practically unknown. He never showed his tender feelings, although his miseries he always unburdened to his wife, for he was unable to keep his discomforts to himself.

For a while they lived in Edinburgh and there they had the intellectual companionship that they craved and that was so necessary to the happiness of Mrs. Carlyle. However, the street noises bothered Carlyle considerably and both were constantly ill.

When fame began to come to Carlyle they moved to London, and there they had many friends. Lady Ashburton, a woman prominent in fashionable London society, took a great interest in Carlyle and invited him to her home often. This friendship continued for twelve years until her death, during which time Mrs. Carlyle was deeply unhappy. She felt that although she had clung to her husband in poverty, loneliness and obscurity and had given her health and strength to make his path smooth, Lady Harriet was reaping the rewards of his growing success.

Carlyle's nervous irritability was increasing and his health was so poor that a "soundless room" was built on the top floor of their house in Chelsea, in which he could work in the quiet and solitude that was necessary for his comfort. With bribes and kind words did Mrs Carlyle keep the neighbors and the "keepers of nuisances" bound to silence in order that Carlyle might study undisturbed. That Mrs. Carlyle had a great understanding of and sympathy for her husbands troubles is evident. She writes to him: "Alas! dear, I am very sorry for you. You, as well as I, are too vivid; to you as well as to me has a skin been given much too thin for the rough purposes of human life..."

Meanwhile Mrs. Carlyle's own health was becoming poorer. Carlyle was offered the Lord Rectorship of Edinburgh University, but when he went north to accept the appointment his wife remained behind because of her ill health; however, she heard all the details of the installation from a friend. Three days later, after writing to her husband, she went out for a drive and died in her carriage.

On his arrival in London, Carlyle said: "Never for 1000 years should I forget that arrival here of ours, my first unwelcomed by her. She lay in her coffin, lovely in death".

Her husband who composed her epitaph at last expressed in it an appreciation of her unselfish service, which he, unthinkingly, had failed to do during her lifetime. He wrote: "For forty

years she was the true and ever-loving helpmate of her husband, and, by act and word, unweariedly forwarded him as none else could, in all of worthy that he did or attempted.

"She died at London, 21st April 1866, suddenly snatched away from him, and the light of his life as if gone out".

LÄNNEN SUOMALAISET JA VANHA KOTIMAA

Amerikan suomalaiset ja vanha kotimaa ovat viime vuosina lähentyneet toisiaan sangen huomattavasti. Tämä lähentyminen on tapahtunut luonnollisella perustalla. Nyt mennään sinne retkikunnittain, tuhansin vuosittain, mielenkiinnon, jopa rakkauden vetäminä katsomaan synnyinmaata tai maata, josta vanhemmat ovat kotoisin. Ei tulijoita siellä oteta enää armollisesti vastaan tuhlaajapoikina, vaan rakkaina, tasavertaisina omaisina. Ja ne, jotka ovat Suomessa käyneet, jotakuinkin yksimielisinä tunnustavat, että vapaa, uusi Suomi on suuresti edistynyt ja että entinen kalsea mieliala on muuttunut. Jää on sulanut, ja Suomen kansan erillään eläneet jäsenet tuntevat olevan veljiä ja sisaria toisilleen.

Tämä tuntuu erittäin ilahduttavalta sille, joka on kansan osien lähentämistä harrastanut.

Ei kuitenkaan riitä se, että oikeat suhteet ovat syntyneet. Näin on vasta pohja olemassa, mieliala valmistunut. Sen jatkona on seuraava käytännöllinen toiminta.

Se ajatus on tuulentupana hälvennyt, että Amerikan suomalaiset joukottain siirtyisivät takaisin vanhaan maahan käyttämään oppiaan ja saavutuksiaan sen hyväksi. Monista muista kansallisuuksista kyllä huomataan, että he tuhansin, kymmenin tuhansin palaavat uudistuneeseen synnyinmaahansa jäädäkseen pysyväisesti sinne. Sellaista kuuluu italialaisista, tsekeistä, unkarilaisista, puolalaisista, liettualaisista, y. m., vaikka monista niistäkin voi sanoa: toisia tulee, toisia menee.

Amerikan suomalaiset ovat suurelta osaltaan juurtuneet siksi syvälle uuteen maaperään, että he tulevat elämään ja olemaan täällä. Mutta siitä huolimatta he voivat kantaa kortensa avuksi vanhan kotimaan uudelleen rakentamisessa.

Kysymys tässä ei tarvitse olla armeliaisuudesta kummallakaan puolella, eipä edes yksipuolisesta uhraamisesta. On monia käytännöllisen elämän aloja, joilla edut yhtyvät, hyöty tulee kummallekin.

Niitä on sopivia kaukaisimmankin lännen suomalaisille. Tuontuostakin näkee sanomalehdissä kirjotuksia ja yksityisessä keskustelussa kuulee vielä enemmän lausuntoja, että siinä ja siinä taloudellisella alalla Suomessa ollaan vielä jällä nykyaikaisesta kehityksestä. Jos siellä tehtäisiin niin ja niin, kuten täällä on totuttu, olisi siitä hyviä tuloksia. Näitä ja näitä ei siellä vielä ymmärretä j. n. e. Moni Amerikan suomalainen näkee vielä monia puutteita Suomen oloissa.

Joka tarkemmin ottaa asioista selvää tulee kyllä huomaamaan, että monet noista "puutteista" ovatkin luuloteltuja, mikä johtuu siitä, että henkilö arvostelee Suomea sellaisena kuin hän näki silloin ja niissä oloissa, joissa hän, ehkä pitkiä aikoja sitte, eli vanhassa maassa kotipaikkakunnallaan. Kenties, jos hän jo silloin olisi tuntenut Suomea laajemmin, olisi hän nähnyt siellä jo olevan sellaista, mitä on huomannut jälestäpäin Amerikassa. Ja kenties Suomi jälestäpäin on, pyrkien kulkemaan kehityksen mukana, omaksunut sitä mitä on muuallakin. Eihän Amerikassakaan, silloin kun siirtolainen tuli pari kolme vuosikymmentä sitte tähän maahan, ollut kaikkea sitä, mitä on nykyaikana. Maailma kulkee eteenpäin, niin vanha kotimaakin. Sen huomaa jokainen siirtolainen, joka myöhemmin on käynyt siihen tutustumassa.

Mutta epäilemättä Suomessa ei ole kaikkea sitä, mitä siirtolainen on nähnyt Amerikassa, ei kaikkea sellaistakaan, jota siellä Amerikan suomalaisen mielestä voisi olla. . Puhtaasti käytännöllisillä, elinkeinollisillakin aloilla.

Tällaisissa Amerikan suomalaisten vaikutus saattaisi tuottaa sangen paljon hyvää. Saatetaan huomata täällä joku hyödyllinen keksintö, joka kokemuksesta on huomattu käytännölliseksi. Kenties se voisi olla edullinen Suomessakin. Se olisi sinne saatava. Ensin tietysti täytyy ottaa selvää eikö Suomessa ehkä jo sitä tunneta ja käytetä, tai olisiko keksintö todella eduksi Suomen oloille. Yhtä tosiasia kuin on, että suuri elonkorjuukone, joka samalla kertaa leikkaa, puipi ja puhdistaa viljan, voipi olla sangen hyvä laajoilla preeriviljelyksillä, yhtä tosi on, että se yleensä Suomen maasto- ja ilmasto-oloihin ei ollenkaan sovellu. Kysymyksenalainen saattaa olla tokko tavallinen keskikokoinen traktorikaan Suomen oloihin soveltuu, paitsi ehkä muutamille seutukunnille. Sen sijaan jos olisi pieni traktori kultivaattori, joka soveltuisi pienille viljelyksille, kumpu- ja kivikkomaille, joka vastaisi pikkuvil-

jelijän yhtä tai kahta hevosta, sillä voisi olla suuri merkitys. Samoin tukkityömaille Suomen metsiin sopiva traktori puiden vedättäjäksi olisi tarpeellinen poistamaan säälittävän hevosten käytön. Maanviljelyksessä ja muussa työssä on Amerikan suomalainen ihastunut moniin muihin työkaluihin, joita hänellä on täällä käytettävänä. Niinikään on hän huomannut hyödylliseksi erinäisiä vilja-, hedelmä-, marja-, rehu-, puu- y. m. lajeja, joista ehkä joku sopisi Suomenkin oloihin tai joita voisi ottaa vanhassa maassa kehitettäväksi, aivan niin kuin ne ovat tässä maassa näihin oloihin kehitetyt. Joku ehkä näkee "sailo"-järjestelmän hyvät puolet sellaisiksi, että se sopivassa muodossa olisi hyödyllinen myös Suomessa.

Paljon, paljon voi olla täältä tarjottava Suomeen. Niistä monet ehkä tarkastelun jälkeen huomataan oloihin sopimattomiksi, mutta silti epäilemättä jää yhtä ja toista, joista vanha kotimaa saa hyötyä.

Tässä ei ole tyydyttävä pelkkään mielipiteiden ilmaisuun, ei siihenkään, että Suomeen tuttaville tai laajemmalti annetaan näistä tietoja. parasta on, että sen jälkeen kun on ensin kirjeenvaihtoa ollut, ryhdytään käytännöllisiin toimenpiteisiin esineen lähettämiseksi Suomeen. Ja siinä voi asettua puhtaalle liikeperiaatteen kannalle. Ei ole välttämätöntä, että esine lahjoitetaan, pääasia on, että se toimitetaan perille hyötyä tuottamaan.

Amerikan laajassa maassa voivat suomalaiset eri seuduilla toimia eri aloilla kysymyksessä olevien tarkoitusperien saavuttamiseksi. Yhtäällä tunnetaan yksi, toisaalla toinen asia. Lännen suomalaisilla on hedelmäviljelys, siipikarjanhoito sekä niiden tuotteiden markkinoille toimittaminen. Ja Astorian suomalaisilla aivan erityisesti kalatalous ja kalateollisuus.

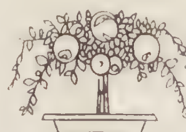
Luin äskettäin erään Amerikan suomalaisen kirjotuksen, jossa m. m. puhuttiin siitä. että Suomessa ei tunneta kalan keinotekoista siitosta, kalanpoikasten kasvatusta ja istuttamista. Tämä kirjoitus johtui olojen tuntemattomuudesta, sillä kyllä Suomessa on näitä asioita tunnettu ja kaloja kehitetty ja istutettu jo ennen kuin Amerikassa kiinnitettiin siihen mitään huomiota. Se vain on eroa, että täällä on tuokin muodostettu laajemmalle pohjalle ja niin saavutettu suurempia tuloksia. Suomi olisi saatava seuraamaan tuota esimerkkiä. Suomen joet ovat vanhoihin aikoihin olleet lohirikkaita kuten Amerikankin joet. Kalat ovat kuitenkin vähentyneet suuresti. Columbia-joella saavutettu kokemus olisi hyväksi Suomelle.

Petsamossa olisi eräitä kalalajeja saatavana melkein rajattomasti. Mutta siellä ei ole vielä päästy niin pitkälle, että olisi saatu uudenaikaisia säilyketehtaita. Astorian suomalaisilla olisi varmaan sinne paljon opetettavaa. Luonnollisin muoto olisi se, että tämäkin, Petsamon kalateollisuuden kehittäminen järjestettäisiin liikeperiaatteiden pohjalle. Jos Amerikan suomalaiset laittaisivat Petsamoon kalansäilyketehtaan, tekisivät he sen odottaen siitä saavansa itselleen hyötyä. Tietysti olisi ensin otettava tarkasti selkoa olosuhteista ennen kun ryhdytään kalliisiin laitoksiin rahaa uhraamaan. Petsamo on luonnon puolesta kokonaan toisenlainen kuin Oregon. Se on paljon kolkompi ja kylmempi, vaikka ei niin kylmä kuin yleensä luullaan.

Suomen kaivosteollisuutta ovat Amerikan suomalaiset yrittäneet kohottamaan — sangen huonolla tuloksella. Monet Suomen omat yritykset ovat myöskin menneet nurin. Se ei kuitenkaan merkitse sitä, ettei asiassa vielä jolloinkin päästä hyviin tuloksiin. Huonot kokemukset vain kehoittavat varovaisuuteen.

Tällaisia viittauksia voisi tehdä sangen monilta aloilta. Yksi huomaa yhtä, toinen toista. Pääasia olisi, että huomiot johtaisivat toimenpiteisiin, ensin asian tutkimiseen ja sitte yrityksen käytännölliseen toteuttamiseen, mikäli menestyksen edellytyksiä on olemassa.

AKSELI RAUANHEIMO.

URANUURTAJAT

Mäen rintehellä syrjäss' aivan muista
ol' maja vanha rappeutunut vallan.
Siell' saartamana sammaleisen tarhan
jo kuivunut ol' puolet he'elmäpuista.

Ol' ovet poissa, lasit rikki aivan
ja tulisija luhistunut tyyten.
Ja villi köynnös nurkkapäitä nousten
se ylös kiipein peittää katon harjan.

Mun valtas tunne outo, miettiväinen,
myös näky tää ol' draama elämästä:
Taru rakkaudesta, uskost' ylevästä
työn voittoon, päiviin onnen pysyväisen.

Jo kauan aikaa — kaksi oli heitä,
mies nuor' ja uljas, vaimo hento, norja.
He tuli korpeen, usko onneen korja,
jok' kultas heille tulevaisuusteitä.

Mutt' karua ol' pelto kyntää heillä
ja laiho laiha. Vuodet vieri varkain
työss' raskahassa, epätoivon harmaan
eess' vaimo tuskin kyyneleens' voi piellä.

Noin nuoruusvuodet vinhaan vieri heiltä
pois varjon lailla syliin menneisyyden.
Ja keskell' sankarmoisten ponnistusten
usein pettymykset mykistytti mieltä.

Viel' tulleet eivät elon puolitiehen
kun ryppyyn otsa kävi miehen aimon
ja kalpeaksi poski hennon vaimon,
suru varkaan laill' viel' hymynsäkin vieden.

Tuul' tuvan nurkass' syksyin ulvoi vinhaan
kun laaksoss' lempeässä askaroidaan,
ja purren kyynäspäätä paljast', laihaa
toi kyyneleen se vaimon poskell' varkain.

Kuol' vaimo keskell' pettymysten sarjain.
Siit' lannistui jo päättäväisyys miehen.
Ja kylmillensä heittäin kotilieden
pois riensi, peloll' ruostua soi aurain.

Hän minne meni, eipä tiedä kukaan.
Mutt' muiston' vielä nuoruususkon uljaan
on maja vanha keskell' heelmätarhan
ja viittaa pilvilinnojemme tuhkaan.

Kun puhkee kevään vanhat puut ne kukkaan
ja kevättuuli hiljaa huminoipi:
On niinkuin kaihoellen tarinoisi
se onnestamm', jok' unelmiss' vain tutaan.

Mutt' syksyn tullen kuutamoisess' yössä
ja pohjatuulen nurkiss' vinkuellen
mon' kertoo vaimon silloin nyyhkyellen
siell' armastansa kaihoilevan yössä.

A. J. F.

SUOMEN KANSALLISUUDEN MENETTÄMINEN

Suomen itsenäistymisestä johtui että sen lainsäädäntöä monella alalla oli täydennettävä. Vaikkakin Suomi on ollut valtio jo vuodesta 1809 lähtien, omaten sisäisen itsehallinnon ja lainsäädäntövallan, oli tuo lainsäädäntövalta Venäjän vallan aikana rajotettu. Suomen saavutettua täydellisen itsenäisyyden kävi tarpeelliseksi m. m. uusia ja täydentää Suomen kansalaisoikeuden saavuttamista ja menettämistä koskevat säädökset. Edellistä koskeva laki vahvistettiin jo vuonna 1920, mutta uusi laki Suomen kansalaisoikeuden menettämisestä annettiin vasta viime kesäkuun 17 päivänä, astuen se voimaan vuoden 1928 alusta. Kun Amerikan suomalaisistakin vielä sangen huomattava joukko on Suomen kansalaisia ja laki näin ollen koskee heitäkin, lienee paikallaan selostaa sen sisältöä heille.

Uuden lain mukaan menettää Suomen kansalainen kansalaisuutensa, kun hän, asuen ulkomailla tai muuttaen silloin Suomesta, tulee jonkun muun maan kansalaiseksi. Huomattava on että Suomen kansalaisuuden menettämisen ehtona on nyt että henkilö samalla tulee jonkun muun maan kansalaiseksi. Täten on poistettu se aikaisemmin vallinnut epäkohta että henkilö saattoi menettää Suomen kansalaisuuden tulematta kuitenkaan minkään muunkaan maan kansalaiseksi. Tällaisessa asemassa ovat tähän asti olleet esim. ne suomalaiset naiset, jotka syyskuun 22 päivän 1922 jälkeen ovat menneet naimisiin Yhdysvaltain kansalaisen kanssa. He ovat naimisiin mennessään tähän saakka voimassa olleen Suomen lain mukaan menettäneet Suomen kansalaisuutensa, tulematta mainittuna päivänä täällä voimaan astuneen lain mukaan Yhdysvaltain kansalaiseksi. Nyt selostetun uuden lain mukaan ei Suomen kansalaisuutta oleva nainen menetä kansalaisuuttaan mennessään nai-

misiin ulkomaalaisen kanssa ellei hän samalla tule vieraan maan kansalaiseksi. On siis huomattava että kun suomalainen nainen tästälähtien täällä menee naimisiin Yhdysvaltain kansalaisen kanssa hän pysyy edelleen Suomen kansalaisena ja on oikeutettu saamaan Suomen passin. Tähän saakka on tällainen, kansalaisuutta vailla ollut nainen saanut Suomen konsuliviranomaisilta passia vastaavan kansallisuustodistuksen, johon hänen on ollut Suomeen matkustaessaan hankittava viisumi. Ottamalla uuteen lakiin määräyksen että henkilö, joka ennen lain voimaanastumista on menetänyt Suomen kansalaisuuden tulematta samalla minkään muun maan kansalaiseksi, on katsottava lain voimaan tultua Suomen kansalaiseksi, on järjestetty myöskin syysk. 22 p. 1922 ja tammik. 1 p. 1928 välisenä aikana Yhdysvaltain kansalaisen kanssa naimisiin menneiden Suomen naisten kansalaisuuskysymys. Oltuaan tähän mennessä kokonaan vailla kansalaisuutta tulevat he nyt luettaviksi Suomen kansalaisiin. Nämä naiset voivat tietenkin yhtähyvin kuin muutkin henkilöt hakemuksen kautta päästä Yhdysvaltain kansalaiseksi.

Suomen kansalaisuutensa menettää täällä asuva suomalainen, saadessaan n. s. toiset paperit, ilman mitään lisätoimenpiteitä. Ei ole siis tarpeen että hän tekee siitä anomuksen Suomessa. Asevelvollisuusiässä (17—28 v.) oleviin Suomen miehiin nähden tehdään se poikkeus että he eivät vapaudu edellämainituilla edellytyksillä Suomen kansalaisuudesta, elleivät he ole suorittaneet Suomessa sotapalvelustaan, tulleet siitä vapautetuiksi tai ellei tasavallan presidentti heitä päätöksellään Suomen kansalaisuudesta vapauta.

Suomen lain mukaan on Suomen kansalainen ulkomaillakin Suomen kansalaisuutta olevista vanhemmista syntynyt lapsi. Yhdysvalloissa asuvien Suomen kansalaisten tässä maassa syntyneet lapset ovat näin ollen samalla kertaa sekä Suomen että Yhdysvaltain kansalaisia, koska jokainen Yhdysvalloissa syntynyt lapsi katsotaan tämän maan kansalaiseksi. Kaksoiskansalaisuus Suomeen nähden lakkaa kuitenkin henkilön täyttäessä 22 vuotta, sillä uuden lain mukaan menettää hän silloin Suomen kansalaisuutensa, ellei hän sitä ennen ole omannut kotipaikkaa Suomessa, siellä suorittanut sotapalvelustaan tai vähintäin kahtena vuotena nauttinut opetusta jossain Suomen oppilaitoksessa. Tasavallan presidentti voi tehdystä anomuksesta myöntää tähän sääntöön poikkeuksen. Tällaisen ulkomailla syntyneen ja jatkuvasti ulkomailla oleskelleen Suomen kansalaisen menettäessä Suomen kansalaisuutensa menettää sen hänen mukanaan myös hänen vaimonsa ja lapsensa. Nyt kosketeltua lain määräystä ei kuitenkaan sovelluteta ulkomailla syntyneeseen Suomen kansalaisuutta olevaan naiseen, joka on mennyt naimisiin Suomen miehen kanssa, niin kauan kuin hänen miehensä on Suomen kansalainen.

Laki sisältää myöskin määräyksen että Suomen kansalainen, joka ilman Suomen presidentin lupaa on mennyt vieraan valtion palvelukseen, voidaan vastoin omaa tahtoaankin julistaa menettäneeksi Suomen kansalaisuutensa.

Kuten edellisestä huomaamme on uusi laki tarpeen vaatima Amerikan suomalaisten kannaltakin katsottuna, se kun saattaa selvälle kannalle erinäisten tässä maassa oleskelevien suomalaisten tähän mennessä sekavan kansallisuuskysymyksen.

PAAVO SIMELIUS.

MONTREALIN SUOMALAINEN SIIRTOLAISKOTI

Montrealin kautta on suomalaista siirtolaisuutta Yhdysvaltoihin kulkenut monia kymmeniä vuosia ennen kuin varsinainen siirtolaisuus Suomesta Canadaan alkoi. Monella vanhalla Amerikan suomalaisella on surulliset muistot tuosta Canadan kaupungista. Onnelliset olivat ne, jotka viipymättä saivat jatkaa matkaansa, mutta ne, jotka syystä tai toisesta joutuivat jäämään kaupunkiin, vaikka lyhyeksi ajaksi, saivat kokea kärsimyksiä.

Tilanne ei ole vuosikymmenien kuluessa muuttunut. Petkuttajia liikkuu siirtolaisten kintereillä. Kapakat ja muut huonot paikat ovat houkuttelemassa. Siirtolaisraukka, joka ei älyä pitää varaansa, joutuu onnettomuuksiin.

Nykyään tulee Suomesta Canadaan noin 5,000 6,000 henkeä vuosittain. Suuri osa heistä joutuu pysähtymään Montrealiin työtä etsiäkseen. Myös kotiin palaavat siirtolaiset pysähtyvät siellä laivaa odotellessaan päiväksi tai pariksi. Ja työpaikoista Canadan itäosista, etupäässä tukkimetsistä, saapuu suomalaisia Montrealiin töiden väliajoilla.

Kaikki he ovat alttiina suurille vaaroille. Monet menettävät Montrealin viettelyksissä varansa, jotka ovat raskaalla työllä ansaitut ja jotka tarvittaisiin kotona. Niillä, jotka tulevat Suomesta, ovat rahavarat vähäiset. Jokainen sentti olisi tarpeen alkaessa elämää oudossa maassa.

Näihin saakka ei Montrealissa suomalaisia var-

ten ole ollut mitään kotia, jossa he voisivat tuntea kodin tunnelmaa ja jossa heistä koetettaisiin pitää huolta sekä tarjota heille parempaa nautintoa kuin mitä on kapakoissa saatavana. Kun kaupungissa vakinaisesti asuu vain ehkä parikymmentä suomalaista perhettä, nekin varattomia, vasta-alkavia, sekä sen lisäksi jonkun verran suomalaisia palvelijattaria ansaiten palkkaa 25—30 dollaria kuukaudessa, ovat voimat olleet liian vähäiset pystymään yrityksiin, jotka vaativat varoja.

Mutta hätä on ollut niin suuri, että nämä muutamat ovat perustaneet kodin siirtolaisia varten. Yritykselle oli etu se, että Suomen Merimieslähetys palkkasi papin, joka voi olla Kodin henkisen elämän johtajana. Kotia varten on vuokrattu kaksi taloa läheltä rautatieasemia. Sinne on sijotettu kokoussali hartaushetkiä ja kokouksia varten, lukusali, avunantotoimisto, kirjasto y. m. mitä tarvitaan tällaisessa laitoksessa. Luonnollisesti on kodissa asuinhuoneita siirtolaismatkailijoille sekä ruokaa tarvitseville.

Tällaisen kodin ylläpitäminen vaatii varoja enemmän kuin mihin paikkakunnalla asiaa harrastavien voimat riittävät. Apua puutteellisille toipuville sairaille y. m. ei voida antaa siinä määrässä kuin tarve vaatisi. Valitettavasti on suomalaisten keskuudessa niitäkin, jotka eivät haluaisi, että tällainen kristillissiveellinen laitos olisi toimessa.

Mutta varma on, että Amerikan suomalaisten keskuudessa on niitä, jotka käsittävät tällaisen laitoksen yleishyödyllisen merkityksen ja haluavat tukea sitä. Canadassa kyllä suomalaiset vielä ovat alottelevaisia ja enimmäkseen vähävaraisia. Yhdysvalloissa on kehitytty pitemmälle. Heiltä, Amerikan suomalaisilta, jotka ovat itse jo pahan kynnyksen yli päässeet, odotetaan taloudellista apua. Varmaan löytyy heidän joukossaan joku, joka muistaa kuinka tärkeätä on se, että siirtolainen heti maahan tullessaan ohjataan oikealle tielle. Kysymyksessä ei ole ainoastaan ruumiin, mutta myös sielun pelastaminen. Ja, jos yksinäiset miehet ja kaukaa kotoa poissa olevat perheitten huoltajat saadaan Montrealissa pelastetuiksi, merkitsee se leipää ja apua monen monille perheille, puolisoille ja lapsille vanhassa kotimaassa.

Tällainen yritys, Montrealin Suomalainen Siirtolaiskoti, ei saa varojen puutteessa sortua alkuunsa. Amerikan suurella mantereella, jossa on niin paljon parempiosaisia suomalaisia, täytyy löytyä henkilöitä, jotka, kun tuntevat asian tärkeyden, antavat sille, pyytämättä, taloudellista apuaan.

BETTY RAUANHEIMO.

JOULUMIETTEITÄ

Joulu on ovella, tuo jo lähes kaksituhatta vuotta vietetty juhla, mutta joka kuitenkin on joka vuosi uusi, odotettu aika. Joulu on juhlista ihanin, se saapuu jokaisen, niinhyvin köyhän kuin rikkaankin sieluun. Yksin tuo nimikin "Joulu" sointuu rakkaalta, valoisalta ja rahaa merkitsevältä. Joulunahan tunnemme, kuinka rajaton Jumalan rakkaus on, silloin ikäänkuin enkelkuoro sieluissamme laulaisi Betlehemin lapsesta, joka tänään on meille syntynyt.

Joulun aika on tunnelmista rikas. Se ensinnäkin tuo mieliimme Pohjolan maan, missä ensimäiset Joulumme olemme viettäneet. Siellä, valkean, kimmeltävän lumen maassa, tähtien kirkkaasti välkkyessä tummalla taivaalla, olemme ensimäisen Joulumme juhlineet. Siellä oli joulukirkko, kulkusten helinää kirkkotiellä, juhlamieltä ja harrasta juhlakansaa. — Juhlaa oli kaikkialla, luonnossa samoin kuin ihmissydämissäkin.

Täällä vieraalla maalla, kesän maassa Californiassa, ei ketojamme peitä kaunis, valkea vaippa, ei pehmeät lumihiutaleet hiljaa putoile maahan vaipuakseen, ei lumi somasti narise jalkojemme alla, ei korvissamme soi kulkusten helinää, emme mene aamuvarhaiseen joulukirkkoon valaistuine kynttilöineen, mutta sieluissamme syttyy kuitenkin sama joulutunnelma kuin ennenkin ja sydän riemulla laulaa: Iloitse kristikansa, sillä meille on tänään syntynyt Vapahtaja, joka on Kristus, Herra.

Kun paimenet Betlehemin kedolla kuulivat enkelien julistaman jouluevankeliumin ja taivaallisen kuoron ylistävän Jumalaa, sanoen: "Kunnia olkoon Jumalalle korkeudessa, maassa rauha ja ihmisille hyvä tahto", sanoivat he toisilleen: "Menkäämme Betlehemiin katsomaan sitä, mitä tapahtunut on ja minkä Herra on meille ilmottanut." Niin mekin, kun tunnemme sydämissämme kaiun tästä Joulun sanomasta, olemme kristittyinä velvotetut menemään Betlehemiin, seimen lapsen Jeesuksen luo, se on tehdä itsellemme selkoa Joulun todellisesta merkityksestä, sillä sanaan "Joulu" sisältyy sanomattoman paljon.

Rakkaat ystävät, tässä enkelien julistamassa

jouluevankeliumissa onkin meille tarjona aina uudistuvaa joulutunnetta. Vapahtajamme Jeesuksen syntymä oli ilon, rauhan ja valon tulo maan päälle. Jeesus syntyi tänne maailmaan, tuodakseen valoa pimeässä vaeltavalle maailmalle. Hänhän itse sanoi, ollessaan maan päällä: "Minä olen maailman valo". Hän ei sano, että Hän olisi jonkun yksityisen kansan valona, vaan Hän suuressa rakkaudessaan on tullut koko maailman valoksi. Koko kristitty maailma tunnustaakin tämän. Jouluna, jolloin sytyttelemme joulukynttilämme palamaan Hänen, ilon, rauhan ja valon ruhtinaan muistoksi, jolloin avaamme sydämemme ovet vastaanottamaan ilon sanomata Jeesuksesta ja jolloin kutsumme kansaa kuulemaan rauhan sanomata Hänestä, joka tuli maan päälle tuomaan rauhaa rauhattomille ja valoa pimeydessä harhaileville ihmissieluille, tunnustamme, että Jeesus todella on maailman valkeus, ja myös tunnustamme, että ilman Jeesuksen tuloa maan päälle olisi elämämme eloa pimeydessä.

Kun Jeesus syntyi maan päälle, tuli Hän myöskin sitä varten, että Hän ilmoittaisi ja kirkastaisi meille Jumalan suuren rakkauden, sillä ei kukaan olisi tuntenut Isää, ellei ainosyntyinen Poika olisi Häntä ilmoittanut. Tässä onkin se ilon perustus, minkä Jeesus syntymällään on meille tuottanut. Hänen koko elämänsä, puheensa ja tekonsa olivat Isän nimen ja kunnian kirkastamista. Kaikessa todisti Jeesus olevansa yhtä Isän kanssa. Me luemme Johanneksen evankeliumin 14 luvussa kuinka Filippus pyytää Jeesusta näyttämään heille Isää. Tähän pyyntöön vastasi Jeesus surumielellä: "Niin pitkän ajan olen ollut teidän kanssanne, etkä tunne minua, Filippus. Joka on nähnyt minut, on nähnyt Isän", ja Hän jatkaa, sanoen: "Etkö usko että minä olen Isästä ja että Isä on minussa, niitä sanoja, joita minä puhun teille, en puhu itsestäni, mutta Isä, joka minussa asuu, tekee tekonsa". Jeesuksen Kristuksen maailmaan tulon kautta me siis opimme, että Jumala niin rakasti maailmaa, että Hän lähetti ainosyntyisen Poikansa, jotta jokainen Häneen uskova ei hukkuisi, vaan saisi ijankaikkisen elämän. Jeesuksessa me näemme Jumalan rakkauden ja kirkkauden säteilevän ja me uskomme, että Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa. Sentähden on Jeesus maailman valo.

Se Jumalan tuntemus, minkä Jeesus meille opettaa, on persoonakohtaista tuntemusta ja yhteyttä Isän kanssa. Hän opettaa meitä kääntymään Jumalan puoleen hellänä, rakastavana Isänä, kun Hän opettaa meitä rukoilemaan, sanoen: "Isä meidän". Kun meillä on tällainen lapsen suhde rakkaaseen Isään, niin meillä on elämän valkeus. Kun me Jeesuksen kautta olemme oppineet tuntemaan Isän Jumalan, silloin meillä on elämän perustus, joka perustuu taivaallisen Isän rakkauteen, silloin me tunnemme Jumalan ja tunnemme Jeesuksen Kristuksen, joka on Jumalan poika, meidän Vapahtajamme.

Jeesus on maailman valo. Hänen opetuslapsinaan tulee meidän kaikessa Häntä seurata. Toteuttakaamme siis tänäkin Jouluna Jumalan valtakunnan tuomaa valkeutta keskuudessamme, sillä Jumalan valtakunta lähestyy meitä Jeesuksessa Kristuksessa. Täyttäkäämme Jumalan tahtoa maan päällä, niinkuin se tapahtuu taivaassakin. Jeesusta seuratessamme kirkastuu meille taivaallinen valo, me saamme Hänen seurassaan voimaa elämään elämäämme Jumalassa, joka on rakkaus. Ottakaamme sydämiimme tänä Jouluna Jeesus Kristus, joka on maailman valo. Veisatkaamme enkel'kuoron kanssa: "Kunnia olkoon Jumalalle korkeudessa, maassa rauha ja ihmisille hyvä tahto".

MARTHA SELIN.

MUISTO

Ah, mikä oot, joka varjoan' seuraat
kuin vaistolla koiran uskollisen?
Ma aina sun läheisyytesi tunnen,
minn' tie elon johtaakin askelehen'.
Ol' koitto se aamun tai kirkkaus päivän,
tai ilta, tai yösydän synkeinkin;
tai ylösnousemus keväisen luonnon,
tai kesä kukkiva tuoksuineen;
tai ankeus syksyisen raskahan mielen
ja raukeus vain elon kuihtunehen;
tai kolkkous jäytävän talvisen tuulen
vain odotuksen ja kuoleman mietteineen;
tai hetki jos onnen tai onnettomuuden,
ma tunnen sun seurasi uskollisen.
Ja niinkuin ääneskin kuiskivan kuulen
ain' keskellä työni ja kamppausten.
Mutt' sentään seurasi selvimmin tunnen
ma hetkinä murheen ja pettymysten.
Vaikk' konsaan nähnyt en maisin silmin
sua kumppani-varjoni uskollinen.

"Ma olen toivomus kevääsi aikoja menneen
salaisuutehen kätketty maailmalta;
ja olen nälkä sun täyttymättömän toivon,
ja sora suitseva pilvilinnaisi palon".

"Ma olen rohkeus keskellä elosi taiston,
ijankaikkisest' hehkuva toivon tähti;
ma kätken rintahas kaikki huoles ja kaihon,
oon kaivo pohjaton elon polttavan janon.

Ja eles rikkaimmat riennot ja huolesi harmaat
ain' kätken ma huolella säilöön syvään;
viel' yhdyn nauruhus rentoon, huoleesi synkkään,
ma olen kaiku, mik' ei voi vaieta konsaan."

"Ma olen rengas mi liittävi ehtoon ja koiton,
täänpäiväiset työt, teot menneisyyden;
ma olen helkkyvä harppu hyveites' voiton
ja ääni syyttävä synteis' hehkuvan palon."

Ma oon osa omaa henkeäs sun
ja seuraus sun ajatukses ja työn.
Ma olen Muisto sun päivies menneitten.
Ma olen Muisto.

A. J. F.

AATOKSET LIITÄÄ

Lumen valkovaippaan kääriintyy pohjoinen maa. Tähdet välkkyilee. Aurinkokin kiireimmin kulkee pois kylmiltä karuilta pohjolan mailta. Yö pitenee — päivä lyhenee, tähdet kirkastuvat, kuu hopeutuu, pakkanen paukkuu. Pehmoisin lumihiutalein peittelee Luojamme pohjoisen maan.

* * *

Syyskö saapuu — huu!

Tuulee, sataa. Eihän lienekään totta. Onhan metsät vihreät, kukkaistarhatkin väreissä kilpailee — pilvet väistyy, aurinko hymyillen säteilee. Mitä on tämä? Kesäkö talvenkin keskellä tuoksuilee?

* * *

Maan talvisen tähtöset vilkuttaa. Kuu kumottaa. Kulkija kaukainen yön kauneutta ihailee. Nyt mitä näenkään! Onko tähtöset vallanneet myös talvisen maan? Yhä lisääntyy välke — nyt mitä kummia kuulen! Onhan kuin kellot kirkonkin olisivat heränneet ihailuun. Pium! paum! kellot kajahtaa. Sydän värähtää. Kulkuset helkkää, kaviot kapsaa, kun kansa pohjolan riemuiten kirkkohon kiitää. Kulkija kaukainen kummaillen seuraa. Kirkko kynttiläin valossa säteilee. Pium! paum! Jo laulukin riemuiten kajahtaa. On Joulu nyt taivaassa ja päällä maan! Sanomaa suurta julistaa palvelija Herran: Armo on suuri, nyt syntynyt meille on lapsonen juuri. Käyös seimelle, aartehes tuo, anna sydämes lahjaksi, se Herralle suo. Hän, poika Jumalan ainoinen, Vapahtaja syntisten armoinen! Enkel'kuorotkin kiitosta veisaa: Jumalalle kunnia nyt korkeudessa, maassa rauha, ihmisille hyvä tahto myös!

On joulu kansalla pohjoisen maan. Sen kulkija kaukainen nyt tietää saa.

* * *

Maa vihertää, kukkaset tuoksuvat. Tuulikin puita niin hellien tuudittaa. Altonen loiskaa, linnut iltavirtensä visertävät. Yön varjohon vaipui maa kesäisen tuoksun. Mutt' yö kun synkenee, sen varjot häivenee. — Idän taivasko yölläkin rusottaa? Kuu kultainen sieltä kohoaa. Se valona yön on kesäisenkin maan. Kuun kultainen ruso jo hopeihin vyöttyy, tähtien lumoihin taivaalle siirtyy. Välkettä moista en luullutkaan

olevan yössä kesäisen maan. Näin kulkija kaukainen kummaillen miettii.

Aamu sarastaa. — Mistäs kellotkin kajahtaa?

Katsohan vaan, käykö kirkkohon kansa kesäisenkin maan? Pium! paum! — Mä astelen tiellä. Käyn huoneeseen Herran ja hartaana siellä mä kuulen laulun samanlaisen, min Jouluna lauloi kansa pohjoisen maan. Sanoma sama myös saarnasta soi. — On kuin enkel'laulut jo kuulla vois.

* * *

Aatokset liitää. Yli ympäri maiden ne kiitää. — Kansat pohjoisen, kansat kesäisenkin maan viettävät suurinta ilon juhlaa. Riemuiten laulavat virttä vanhaa, mi uutena vieläkin kaikuu rauhaa:

Kaikki kansat laulakaat,
Jumalasta riemuitkaat,
Jouluvirttä veisatkaat:

Tosi rauhan ruhtinas Immanuel,
Syntyi neitseestä, kuin sanoi Gabriel.

IMPI.

Kuuluisa kesäasuntokaupunki ja viehätyspaikka Tyynenmeren rannalla Seasidessa, Oregonissa.

JOULUMUISTELMIA

Joulu, tuo kristikunnan suurin juhla, on pian taas vietettävänämme. Sen huomaa jo kaikkialla. Kun kävelet kaupungin katuja, näet akkunoissa kaikenlaisia joulutavaroita, jotka muistuttavat sinulle Joulun tuloa. Katsele lapsia, kuinka niiden silmät ovat kirkkaat, posket ruusuiset ja koko elämä on kevyttä ja iloista. Ei paina murheet. Voiton varmuus kohottaa mielen siitä onnesta, että joulupukki tekee tehtävänsä eikä unhota heitä.

Kun katselee ja kuuntelee tuota lasten viatonta iloa joulusta, niin aivan itsekin nuortuu ja ajatukset väkisinkin liitelevät sinne tuhatjärvien maahan, entiseen lapsuuteni kotiin, jossa vietin lapsuuteni rakkaan isän ja äidin kotona. Kotini sijaitsi niemessä, jossa kasvoi kaikenlaisia lehtija kukkapuita. Voi niitä valkoisia kieloja kuinka ne tuoksuivat hyvälle, ja niitä keväällä se niemi oli aivan täynnä. Ei ollut siinä niemessä kuusimetsää ensinkään. Täytyi mennä järven yli toiselle puolen ennenkuin kuusimetsään tuli. Muistan kuinka järven jäätä, kelkka perässä, sukset jalkain alla, veljen kanssa menin joulukuusta hakemaan. Joulukuusen löytäminen ei niinkään helppoa ole jos mielii sievän saada, jossa oksat on ympäri tasaisesti haarautuvat. Vihdoinkin sen löysimme. Reippaina lähdimme sitä kotia viemään. Nyt joulukuusi juhlallisen näköisenä seisoo pirtin lattialla, mikä ennen on jo puhtaaksi pesty. Pian koristetaan se vaatimattomilla koristuksilla. Mahtavana riippuu kuusen oksalla kotona tehty nisuäijä. Oi, äiti! Katso kuuseen! Se loistaa täydessä puvussaan. Sitä työtä ja kiirettä äidillä oli yhtenään. Hän paistaa, keittää ja puhdistaa. Nyt joulua hän odottaa.

Pian joulutunnelma valtaa koko talon väen. Kylvettynä ja pyhäisiin puettuna talon väki saapuu pirttiin. Jo hämärtyy. Joulun aatto on. Ja vaikka ulkona on pakkanen, ovat sydämet lämpöiset, mieli iloinen ja herttainen. Nyt viesti pyhä meille tuotu on. Joulun enkel' hiipii hiljaa. Hiljaa sanat hellät ihmiskorvaan kuiskaa: Joulu on, sä riennä seimelle. Enkel'viesti ihanainen, lämmin, monen rinnan roudan sulattaa. Onnen tuntee suuren salaisen hengessänsä. Seimen luona kuiskaa: Joulu on, sain lahjaks' Jeesuksen.

Joulukuusen ympärillä lapset iloisesti pyörivät laulellen joululauluja. Lopuksi isä esittää virsikirjasta laulettavaksi: Ilmestyi paimenille enkel' taivahan. Hän iloisen toi heille yöllä sanoman j. n. e. Äitini luki joulun aattorukouksen, jota lapset hartaina kuuntelivat. Ja niin piti kiiruhtaa aikaseen nukkumaan, että aamulla jaksaa nousta joulukirkkoon.

Aamu armas koittaa. Pimeä ja pakkanen on ulkona. Siitä huolimatta lähdetään kello puoli kuusi aamulla joulukirkkoon. . Reki on jo kunnossa. Pian Polle valjaisiin ja lapset vällyihin käärittiin ja hyvin rekeen asetettiin, ettei vaan kylmää saisi. Viisi kilometriä kirkolle, järven jäätä koko matkan. Lunta tulla tupruttaa. Tienviittojakaan ei pimeässä näe. Tuttua tietä myöten Polle kumminkin osaa juosta.

Kuule, äiti! Joulukellot soivat, ne rauhaa soivat. Ja taivas, pyhät kaikki, autuoi ja enkelitten kuori huminoi. Ne viestin tuovat. Kuule, lapsi! Kuniaksi Herran ne soittaa. Ihmislapsia johdetaan seimen luo. Hän sydämiimme pyhän valon suo, ja rauhan rintaan tuo. Astutaan sisään yhä kellojen juhlallisesti soidessa. Mennään lehterille, että voimme paremmin nähdä joulukynttilät kruunuissa. Urkujen mahtavasti soidessa ja kansan kauniisti laulaessa virttä Jeesuksen syntymästä astuu vanha valkohiuksinen rovasti messupaita yllään juhlallisesti saarnatuoliin, josta kirkontäyteiselle kuulijakunnalle evankeliumia saarnasi. Tästä saarnasta en silloin paljoa ymmärtänyt muuta kuin sen ulkonaisen juhlallisuuden. Perästäpäin olen tullut käsittämään todellisen jouluilon syyn, sen, että Jeesus Kristus on syntynyt minunkin omaksi Vapahtajaksi ja lunastajaksi, ja se enkelten ilosanoma kaikuu minunkin sydämessäni.

Kiitos, Jeesus! Toivoni lepää sanassasi. Kiitos, kun nyt elää saan, aina armostasi. Vapahtaja olkoon rauhamme ja ilomme tänäkin joulunaikana! K. A.

Uutta Astoriaa

VAIKUTELMIA SUOMESTA

Keväällä toukokuun 8 p:nä 1927, jolloin sain astua jalkani synnyinmaan kamaralle, teki mieltä ylentävän vaikutuksen. Näin ensi kerran Suomen sinivalkoisen ristilipun liehuvan ilmassa, mikä todisti, että kansamme oli vihdoinkin palkittu monien kärsimysten kautta — vapaudella. Synkät päivät, joita ennen oli Suomen kansa elänyt, painuivat menneisyyteen ja uusi huomen, jota elettiin, oli lupaava.

Kun samoilee Suomea ristiin rastiin ja tarkastelee Suomen oloja, niin tuntee löytäneensä uuden Suomen. Tuo Suomen kansa on kärsivällisesti ottanut vastaan elämänsä kohtalot. Onnellisesti suoriutunut kovistakin kohtaloista, kiusauksien kuilusta elpynyt. Suunnitelmia uuden Suomen rakentamisesta nähdään kaikkialla. Taloudellisesti ja varsinkin teollisuuden alalla on tapahtunut suuria muutoksia. Myynti ja osto kulkevat kilpaa. Suomen rahalla on kultakanta, johon luotetaan. Maanviljelys on edistynyt huomattavasti. Karjanhoito suurta. Metsänhoito ja suoviljelys hyvä. Uusia työtapoja, lyhempiä työpäiviä maanviljelyksenkin alalla. Uusia keinoja työn edistämiseksi kaikkialla.

Suomi on noussut ikäänkuin tuhkasta. Jos ei Suomessa olisi niin monta puoluetta, niin ihmeitä me sieltä nähtäisiin. Sittenkin jos ei rajotu yhteen pitäjään eikä yhteen kylään Suomea arvostellessa, vaan koettaa saada kuvan yleensä Suomen oloista, niin suuri muutos on siellä tapahtunut viimeisien vuosien aikana.

Uusia tapoja nuorisonkin kasvatuksessa. Näin talvisin, jolloin aurinko on pimeydessä, edistyy nuoriso henkisesti, levittäen Suomen yli sivistynyttä henkeä.

Kristikansa juhlii ja rakentaa kokonaista henkeä yltympäri. Tämän hengen vaikutuksesta taas tänäkin jouluna Betlehemin tähti kirkkaasti loistaa. Jouluvalo levittää lämpöä. Jäykistyneeseenkin mieleen kokoaa uusia vaikutelmia. Suomi-äidin lapset, vihdoin kädet kätehen ja sormet sormien lomihin.

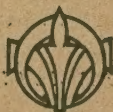
MARY J. JOKI.

JOKA VUODENAJALLE SOPIVIA UUSIMMAN MUOTISIA JA PARHAITEN VALMISTETTUJA

NAISTEN VAATETUKSIA

Kaikkea naisten vaatetusalaan kuuluvaa tavaraa.
Hinnat kaikkein kohtuullisimmat.
Tavara taatusti hyvää.

CHAS W. HUOTARI

423 E. Heron St., Aberdeen, Wash.